REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Crikvenici
Kralja Tomislava 85a
51 260 Crikvenica

Poslovni broj: Pr-1/2026-8

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Crikvenici, po sucu toga suda Sonji Alač, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja BRUNA BROZIČEVIĆA, Senj, Abatovo 2, OIB: 43029243116, zastupanog po punomoćniku Ivici Vego, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženog VODOVOD HRVATSKO PRIMORJE d.o.o. Senj, Senj, Stara cesta 3, OIB: 71631587007, da kao pravni slijednik VODOVOD I ODVODNJA d.o.o. Senj, Senj, Splitska 2, OIB: 38540283603, zastupanog po punomoćnici dr. sc. Ani Holjar, odvjetnici u Rijeci, radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza, nakon zaključene javne glavne rasprave održane 25. rujna 2026., 27. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nedopušten otkaz Ugovora o radu od 26. travnja 2018., koji je društvo VODOVOD I ODVODNJA d.o.o. Senj, Senj, Splitska 2, OIB: 38540283603, kao pravni prednik tuženog VODOVOD HRVATSKO PRIMORJE d.o.o. Senj, Senj, Stara cesta 3, OIB: 71631587007, dalo tužitelju BRUNI BROZIČEVIĆU iz Senja, Abatovo br. 2, OIB: 43029243116, Odlukom o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog Ugovora o radu od 13. prosinca 2019., potvrđene Odlukom od 7. siječnja 2020.

II. Određuje se da je radni odnos između tuženog VODOVOD HRVATSKO PRIMORJE d.o.o. Senj, Senj, Stara cesta 3, OIB: 71631587007, kao pravnog slijednika društva VODOVOD I ODVODNJA d.o.o. Senj, Senj, Splitska 2, OIB: 38540283603, i tužitelja BRUNE BROZIČEVIĆA, iz Senja, Abatovo br. 2, OIB: 43029243116, prestao s danom 31. prosinca 2020.

III. Nalaže se tuženom VODOVOD HRVATSKO PRIMORJE d.o.o. Senj, Senj, Stara cesta 3, OIB: 71631587007, da, na ime naknade štete, isplati tužitelju BRUNI BROZIČEVIĆU iz Senja, Abatovo br.2, OIB: 43029243116, iznos od 4.539,12 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 27. listopada 2026. kao dana donošenja ove presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim traži da se utvrdi da radni odnos tužitelja kod tuženog temeljem ugovora o radu od 26. travnja 2018. nije prestao, te u pogledu isplate naknade štete u preostalom iznosu od 1.513,04 EUR.

V. Nalaže se tuženom GRADSKO KOMUNALNO DRUSTVO SENJ d.o.o. Senj, Splitska 2, OIB: 45024889958, nadoknaditi tužitelju BRUNI BROZIČEVIĆU iz Senja, Abatovo br.2, OIB: 43029243116, troškove parničnog postupka u iznosu od 1.937,50 EUR, sa zateznim kamatama tekućim od 27. listopada 2026. kao dana donošenja ove presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi od 22. siječnja 2020., koju podnosi protiv tuženog, radi utvrđenja nedopuštenosti odluke o otkazu ugovora o radu, tužitelj navodi da je u neprekidnom radnom odnosu kod tuženog na neodređeno vrijeme od 1. siječnja 1989., punih 30 godina. 26. travnja 2018. da je u svojstvu radnika s tuženim sklopio ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva na neodređeno vrijeme temeljem Odluke Skupštine društva od 11. prosinca 2017. kojim je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva za daljnje mandatno razdoblje od 4 godine, od 31. prosinca 2017. do zaključno s danom 31. prosinca 2021. 12. prosinca 2019. Skupština tuženog da je donijela odluku o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog, kojom je tužitelj opozvan s mjesta člana uprave tuženog s danom donošenja odluke. Temeljem navedene odluke tuženi da je 13. prosinca 2019. donio odluku o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu kojom se tužitelju otkazuje ugovor o radu na neodređeno vrijeme ukoliko ne prihvati ponudu izmijenjenog ugovora za radno mjesto voditelj voznog parka. Protiv te odluke o otkazu tužitelj da je u zakonskom roku tuženom podnio zahtjev za zaštitu prava 23. prosinca 2019. kojim se u određenom mu roku ujedno i očitovao kako ne prihvaća ponudu za sklapanje izmijenjenog ugovora o radu za radno mjesto voditelja voznog parka. Tuženi da je odgovorio na tužiteljev zahtjev za zaštitu prava svojim očitovanjem od 7. siječnja 2020. koje je tužitelj zaprimio 9. siječnja 2020. te da je istim odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja. Slijedom navedenoga, tužitelj da sukladno odredbi članka 133. Zakona o radu u zakonskom roku podnosi ovu tužbu zahtijevajući sudsku zaštitu povrijeđenih prava iz radnog odnosa. Tužitelj ističe kako su odluka o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 31. prosinca 2019., a posljedično i odluka skupštine o njegovom razrješenju od 12. prosinca 2019. iako je donesena ranije, u cijelosti nezakonite i nedopuštene s obzirom na to da su donesene protivno izričitim odredbama ugovora o radu i Zakona o radu. Pobijane odluke da nisu zakonite ni dopuštene i iz razloga što je takva mogućnost otkazivanja poslovno uvjetovanim otkazom temeljem neobrazložene odluke Skupštine o razrješenju izričito isključena ugovorom o radu. Tužitelj navodi kako je člankom 11. stavak 1. ugovora o radu tužitelja posebno utvrđeno i izričito propisano da društvo može otkazati navedeni ugovor samo iznimno i zbog važnih razloga i to samo u slučajevima da utvrdi da član uprave društva ne obavlja poslove iz članka 2. ugovora ili na drugi način postupa protivno bitnim obvezama iz tog ugovora. Iz odluke o otkazu da je vidljivo kako se tužitelju ne otkazuje iz razloga navedenih u članku 11. stavak 1. ugovora o radu, u kojem jedinom i iznimnom slučaju poslodavac može otkazati ugovor, te ističe da se takvi razlozi u odluci o otkazu ni ne spominju, a

kamoli da bi predstavljali otkazni razlog. Iz odluke o otkazu da je jasno da je tužitelju ugovor otkazan iz poslovno uvjetovanih razloga, što nije dopušten razlog otkazivanja sukladno tekstu samog ugovora. Tuženi da pri tom postupajući protivno izričitim ugovornim odredbama donosi odluku o otkazu iz poslovno uvjetovanih razloga, a koji se prema tekstu odluke sastoje u tome što je 12. prosinca 2019. tužitelj navodnom odlukom skupštine društva opozvan s mjesta člana uprave tuženog. Navedenu odluku skupštine na kojoj tuženi temelji svoju odluku o otkazu tužitelj da nikada nije ni vidio niti zaprimio, a ista da ne može predstavljati poslovno uvjetovani razlog njegova otkazivanja. Navedena odluka skupštine sukladno obrazloženju odluke o otkazu da je donesena bez obrazloženja i navođenja ikakvog razloga sukladno odredbama članka 22. stavak 3. Izjave o osnivanju tuženog, no sukladno izričitim ugovornim odredbama temeljem iste tužitelju da nije mogao biti otkazan ugovor o radu s obzirom na to da je takva mogućnost izrijekom isključena prilikom sklapanja ugovora. Ugovaranjem čl. 11. Ugovora o radu ugovorne strane da su svjesno i namjerno isključile bilo kakvu mogućnost otkazivanja ugovora, osim iz razloga koji su izričito navedeni u toj odredbi kao i primjenu odredaba izjave o osnivanju na pitanje razloga i mogućnosti otkazivanja predmetnog ugovora. Time da je isključena mogućnost otkaza iz poslovno i osobno uvjetovanih razloga kao i mogućnost otkaza temeljem neobrazložene odluke skupštine o razrješenju. Navedeno shvaćanje da se temelji na odredbama članka 8. i 9. Zakona o radu kojima je u članku 9. stavak 3. propisano da ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, Pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, da se primjenjuje za radnika najpovoljnije pravo ako ovim ili drugim zakonom nije drugačije određeno. Navedeno da znači da se na pitanje otkazivanja ugovora o radu u konkretnom slučaju imaju primijeniti odredbe ugovora o radu kao za radnika najpovoljnije pravo i volja stranaka prilikom ugovaranja odredbe članka 11. ugovora o radu. Nadalje u članku 11. stavak 4. ugovora o radu tužitelja izričito da je propisano kako opoziv člana uprave društva s položaja člana uprave društva ne predstavlja isključivi i važan razlog za otkazom ugovora, a u slučaju da društvo odlukom skupštine opozove člana uprave s njegovog položaja da je dužno za slučaj namjere otkazivanja ugovora ponuditi članu uprave sklapanje novog ugovora o radu s društvom za drugo radno mjesto sukladno stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Promatrajući navedenu odredbu u svjetlu odredbe članka 11. stavak 1. ugovora o radu i članka 9. stavak 3. Zakona o radu, da proizlazi da skupština svojom odlukom može opozvati člana uprave tkđ. samo iznimno i zbog važnih razloga navedenih u članku 11. stavak 1. ugovora o radu. No u tom slučaju kada skupština svojom odlukom raskine mandatni odnos člana uprave iz dopuštenih razloga da nije nužno prekinuti i radnopravni odnos člana uprave koji je zasnovan predmetnim ugovorom o radu već mu u tom slučaju ponuditi novi ugovor sukladno njegovoj stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Sve navedeno da se odnosi samo i isključivo na otkazivanje i razrješenje mandatnog i radnopravnog odnosa člana uprave "iznimno i zbog važnih razloga" definiranih člankom 11. stavak 1. ugovora o radu. Pobijane odluke da nisu ni zakonite niti dopuštene i iz razloga što je tuženi povrijedio obvezu propisanu člankom 11. stavak 4. ugovora u radu u slučaju otkazivanja tužitelju. Slijedom navedenog, odluka o otkazu da nije dopuštena s obzirom na to da tuženi tužitelju nije ponudio sklapanje novog ugovora o radu s društvom tuženog, te mu nije ponudio sklapanje novog ugovora o radu za drugo radno mjesto koje bi bilo sukladno njegovoj stručnoj spremi. Tuženi da je tužitelju ponudio izmijenjeni ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta voditelj voznog parka u trgovačkom društvu GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj, za koje radno mjesto je predviđena

srednja stručna sprema što nije sukladno njegovoj stručnoj spremi s obzirom na to da je tužitelj prije otkazivanja radio na radnom mjestu člana uprave za koje je predviđena VSS ili VŠS čime mu je ujedno ponuđena i znatno manja plaća. Pobijane odluke da nisu zakonite i dopuštene i iz razloga što tuženi nije naveo, obrazložio, ni dokazao postojanje opravdanog razloga za poslovno uvjetovani otkaz kakav je dao tužitelju. S obzirom na to da se sukladno odredbi članka 123. stavak 1. Zakona o radu na otkaz ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora primjenjuju odredbe Zakona o radu koje se odnose na otkaz ugovora o radu, takav otkaz da mora ispunjavati sve zakonom propisane pretpostavke u konkretnom slučaju za dopuštenost redovitog poslovno uvjetovanog otkaza da bi se mogao smatrati zakonitim i dopuštenim. U odnosu na poslovno uvjetovani otkaz kakav je u konkretnom slučaju tuženi dao tužitelju Zakonom o radu u članku 115. da je propisano da poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz) ako za to ima opravdani razlog u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Tuženi da tako svoju odluku o otkazu naziva otkazom zbog poslovno uvjetovanih razloga, međutim u obrazloženju odluke da ne navodi niti dokazuje koji su to gospodarski, tehnološki ili organizacijski razlozi koji su doveli do prestanka potrebe za radom tužitelja. Upravo iz navedenog razloga potreba za njegovim radom nikada da nije ni prestala, jer je na isto mjesto odmah postavljena druga radnica - članica uprave Snježa Tomljanović. Tkđ. ni odluka skupštine o razrješenju tužitelja da ne predstavlja gospodarski, tehnološki ili organizacijski razlog koji bi doveo do prestanka potrebe za radom tužitelja slijedom čega da ne može imati valjani razlog poslovno uvjetovanog otkaza ugovora o radu. S obzirom na to da je tužitelj kroz 30 godina koliko je u radnom odnosu kod tuženog obavljao svoj posao stručno i savjesno na način da je u cijelosti poštovao i uredno ispunjavao svoje obveze temeljem ugovora o radu, te da tuženi nije ni u jednom trenutku imao primjedbe na njegov rad da je jasno da su razlozi donošenja odluke o otkazu očigledno političke naravi.

Temeljem gornjih tužbenih navoda tužitelj je u tužbi predložio donošenje presude kojom će se utvrditi da je nedopušten otkaz ugovora o radu od 26. travnja 2018. koji je tuženi dao tužitelju temeljem odluke o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog od 12. prosinca 2019. i odluke o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora od 13. prosinca 2019. potvrđene odlukom od 7. siječnja 2020. pa da stoga radni odnos tužitelja kod tuženog nije prestao, te da se nalaže tuženom vratiti tužitelja na rad i u radni odnos na poslove koje je obavljao do trenutka otkazivanja, a ako to nije moguće na druge odgovarajuće poslove koji u što većoj mjeri odgovaraju poslovima na kojima je tužitelj radio prije otkazivanja, njegovoj stručnoj spremi i radnom iskustvu, sve uz naknadu parničnog troška tužitelju, u roku od 8 dana.

2. Tuženi je u odgovoru na tužbu od 14. svibnja 2020. osporio tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao nedopušten i neosnovan. Tuženi opreza radi ističe da je tužba tužitelja od 23. siječnja 2020. u cijelosti nedopuštena sukladno odredbama članka 282. stavak 1. ZPP, sve budući da je sukladno odredbama članka 133. Zakona o radu tužitelj prekludiran u podnošenju ove tužbe radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza ugovora o radu od 26. travnja 2018. Naime, tužitelj da u svojoj tužbi navodi kako je tuženi 13. prosinca 2019. donio Odluku o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu, a za koju ne navodi kada ju je tužitelj primio. Jednako tako, tužitelj da navodi kako je protiv Odluke o otkazu zbog poslovno-

uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu uložio zahtjev za zaštitu prava 23. prosinca 2019., a slijedom kojega zahtjeva da se tuženi očitovao 7. siječnja 2020., a koje je očitovanje tužitelj zaprimio 9. siječnja 2020. Tužitelj da je bio dužan podnijeti tužbu najkasnije 22. siječnja 2020., a sve na temelju odredbe članka 133. Zakona o radu kojim je propisano da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od petnaest dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. Nadalje, ako poslodavac u roku od petnaest dana od dostave zahtjeva radnika iz stavka 1. ovoga članka ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljnjem roku od petnaest dana zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom. Zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno poslodavcu nije podnio zahtjev iz stavka 1. ovoga članka, osim u slučaju zahtjeva radnika za naknadom štete ili drugog novčanog potraživanja iz radnog odnosa. Međutim, tuženi ističe kako tužitelj, suprotno svojim navodima, ničim ne dokazuje pravovremenost podnošenja predmetne tužbe, budući da na temelju dostavljene tužbe proizlazi kako je ista podnesena ovome sudu tek 23. siječnja 2020., slijedom čega da je tužitelj prekludiran u podnošenju ove tužbe. Shodno prethodno navedenom, sukladno odredbama članka 135. Zakona o radu da proizlazi kako je teret dokazivanja prethodno navedenih okolnosti pravovremenosti podnošenja ove tužbe na tužitelju. Stoga tuženi opreza radi ukazuje na prekluziju za podnošenjem ove tužbe, tvrdeći kako je tužitelj zakasnio sa podnošenjem tužbe radi utvrđenja nedopuštenosti odluke o otkazu, a osobito imajući u vidu kako je tuženi tužiteljev zahtjev za zaštitu prava zaprimio 23. siječnja 2020. Slijedom svega prethodno navedenog, tuženi predlaže sudu da odbaci tužbu tužitelja kao nepravodobnu odnosno nepravovremenu. Nadalje, tuženi osobito ističe kako je tužba tužitelja nedopuštena, budući da tužitelj u istoj, na temelju odredbi Zakona o radu, nedopušteno pobija Odluku o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog broj Ov-5312/2019 koja je donesena na Skupštini društva tuženog 12. prosinca 2019. (dalje u tekstu: Odluka Skupštine), a koja Odluka Skupštine da se ne može pobijati u ovom radnopravnom postupku „radi nedopuštenosti odluke o otkazu“, već isključivo u postupku pred Trgovačkim sudom u Rijeci, na temelju jasno određenih zakonski normi. Na temelju odredbe članka 4. stavka 3. Zakona o radu da je određeno kako fizička osoba koja je prema propisu o trgovačkim društvima, kao član uprave ili izvršni direktor ili fizička osoba koja je u drugom svojstvu prema posebnom zakonu, pojedinačno i samostalno ili zajedno i skupno, ovlaštena voditi poslove poslodavca, može kao radnik u radnom odnosu obavljati određene poslove za poslodavca. Također, na temelju odredbe članka 4. stavka 4. Zakona o radu da je određeno kako se na osobu iz stavka 3. ovoga članka ne primjenjuju odredbe ovoga Zakona o ugovoru o radu na određeno vrijeme, prestanku ugovora o radu(!), otkaznom roku i otpremnini. Dakle, da je nesporno kako tužitelj u ovom postupku ne može pobijati Odluku Skupštine, a slijedom koje Odluke Skupštine tužitelj neosnovano smatra kako bi Odluka tuženog o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. bila nezakonita, sve budući da predmetom postupka radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza ne može biti navodna nezakonitost Odluke Skupštine. Čak štoviše, ukoliko tužitelj smatra kako Odluka Skupštine nije zakonita, tužitelj da je istu mogao pobijati također sudskim putem, ali ne pred općinskim sudom i ne na temelju odredbi Zakona o radu, kako to neosnovano navodi, već isključivo pred Trgovačkim sudom i na temelju odredbi Zakona o trgovačkim društvima u za to propisanim rokovima, a što da tužitelj nije učinio. Tužitelj da je 18. prosinca 2019. zaprimio Odluku o otkazu tuženog u kojoj se izrijekom navodi kako je ta odluka donesena na temelju Odluke Skupština o opozivu i

imenovanju člana uprave društva od 12. prosinca 2019. Tužitelj da je već tada 18. prosinca 2019. saznao za postojanje Odluke o opozivu i imenovanju člana Uprave društva od 12. prosinca 2019. te istu nije pobijao, a niti je može pobijati u postupku radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza. Osim toga, tužitelj da je zaprimio rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar pod posl.br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca 2019., a kojim da je rješenjem nadležni sudski registar izvršio upis opoziva i imenovanje člana uprave društva tuženog, te da na navedeno rješenje tužitelj nije uložio žalbu, slijedom čega da je upis opoziva i imenovanja člana uprave društva tuženog postalo pravomoćno, pa da sada nije jasno iz kojeg pravnog osnova i razloga u ovom radnopravnom postupku tužitelj „pobija“ Odluku Skupštine, kada takvo pobijanje tužitelj nije poduzeo kada je na to bio ovlašten u za to predviđenom sudskom postupku. Slijedom prethodno navedenoga, tužba tužitelja da je u cijelosti nedopuštena, sve budući da tužitelj nije ovlašten pobijati Odluku Skupštine koja je donesena na temelju odredbi ZTD, tvrdeći da bi nezakonitost takve odluke utjecala na navodnu „nedopuštenost otkaza“. Budući da tužitelj Odluku Skupštine nije pobijao, to da je nesporno kako se ista ima smatrati zakonitom, a što je potvrđeno pravomoćnim i ovršnim rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca 2019. kojim je izvršen upis opoziva i imenovanja novog člana uprave društva tuženog. Stoga tuženi predlaže odbaciti tužbu tužitelja kao nedopuštenu. Nadalje, tužitelj da u tužbi traži utvrđenje „nedopuštenom otkaza Ugovora o radu od dana 26. travnja 2018.“ i to temeljem Odluke o opozivu i imenovanju člana Uprave društva tuženog od 12. prosinca 2019., Odluke o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora od 13. prosinca 2019., Odluke tuženog od 7. siječnja 2020., međutim da je jasno kako tužitelj u ovome postupku ne može pobijati statusnu Odluku Skupštine o njegovom opozivu kao člana uprave, pa da je u tome dijelu njegova tužba nedopuštena kako je to ranije obrazloženo. Također, tužitelj da nije Zahtjevom za zaštitu prava pobijao Odluku tuženog od 7. siječnja 2020. jer tuženom nije ni jasno koja bi to Odluka bila, pa u odnosu na navedenu Odluku tužitelj ne može zahtijevati sudsku zaštitu. Ostaje eventualno za ispitati jesu li razlozi nedopuštenosti otkaza sadržani u Odluci o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu, sve kako se to podredno obrazlaže. Tuženi prije svega ističe kako je Odluka o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. donesena na temelju odredbe članka 11. stavka 4. Ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018., a koji ugovor zapravo predstavlja menadžerski ugovor po svom sadržaju te ugovorenim pravima i obvezama tužitelja kao člana uprave društva tuženog. Naime, tužitelj da kao glavni argument pobijanja Odluke o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. navodi kako je navedena Odluka donesena suprotno odredbi članka 11. stavka 1. Ugovora o radu, pri tome u cijelosti pogrešno interpretirajući predmetnu odredbu kojom je određeno kako društvo može otkazati Ugovor samo iznimno i zbog važnih razloga i to samo u slučajevima da utvrdi da član Uprave Društva ne obavlja poslove iz članka 2. Ugovora ili da na drugi način postupa protivno bitnim obvezama iz Ugovora. Tužitelj da pogrešno tumači da činjenica kako tužitelj više nije član uprave društva tuženog, ne bi predstavljala dostatan razlog za donošenje Odluke o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. Naime, u članku 1. Ugovora o radu o obavljanu poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. jasno da se utvrđuje kako je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva, a sukladno čemu da su tužitelj i tuženi zaključili Ugovor za obavljanje poslova člana uprave društva kako bi međusobno utvrdili prava i obveze između tužitelja kao člana uprave društva i tuženika kao društva. Ugovor o radu o obavljanju poslova člana

uprave društva od 26. travnja 2018. da je zaključen isključivo kao posljedica činjenice da je tužitelj 2017. imenovan za člana uprave kako društva tuženog, tako i društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. (sa kojim je tužitelj također zaključio isti ugovor o radu za obavljanje poslova člana uprave), a sve kako bi se jasno utvrdila prava, obveze i odgovornosti tužitelja i tuženog. U članku 2. Ugovora o obavljanju poslova člana uprave društva jasno da se nabrajaju obveze tužitelja kao člana uprave, a koje su sumarno sadržane u obvezi tužitelja da obavlja poslove upravljanja društvom te poslove vođenja društvom u financijskom, kadrovskim, tehničkim pitanjima i svim ostalim poslovima koji se sukladno Zakonu o trgovačkim društvima imaju smatrati poslovima vođenja trgovačkog društva. Čak štoviše, iz samog Ugovora da jasno proizlazi kako isti ne sadržava sve elemente „klasičnog“ ugovora o radu, već kako isti predstavlja menadžerski ugovor. Kao što je prethodno navedeno, odredbom članka 2. stavka 3. Zakona o radu, izričito da je propisano kako fizička osoba koja je kao član uprave, izvršni direktor ili u drugom svojstvu prema posebnom Zakonu pojedinačno i samostalno ili zajedno i skupno ovlaštena voditi poslove poslodavca, može kao radnik u radnom odnosu obavljati određene poslove za poslodavca. To znači da navedene osobe mogu svoj rad obavljati u ugovornom radnom odnosu, ali se isto tako njihov pravni status u kojem oni upravljaju, vode i odlučuju o poslovanju može urediti i nekom drugom vrstom ugovornog odnosa koja je različita od ugovora o radu u kojem bi te osobe bile radnici u radnom odnosu kod poslodavca. Međutim, prema odredbi članka 2. stavak 4. Zakona o radu određeno je kako se na navedene osobe ne primjenjuju odredbe Zakona o radu o prestanku ugovora o radu. Čak i kada su njihova prava i obveze uređene ugovorom o radu na temelju kojeg se zasniva radni odnos, na te se osobe ne primjenjuju odredbe Zakona o radu koje se odnose na prestanak ugovora o radu, zato što su prava tih osoba u pravilu određena u većem opsegu odnosno povoljnije od prava drugih radnika. Dakle, odredbe o prestanku ugovora o radu ne primjenjuju se na ugovore zaključene s osobama iz članka 4. st. 3. Zakona o radu, što da znači da se na predmetne ugovore o radu ne primjenjuju odredbe ni o redovnom odnosno izvanrednom otkazu ugovora o radu, kao što je slučaj Odluke u ovome postupku. Budući da je tužitelj temeljem Odluke Skupštine od 12. prosinca 2019. prestao biti član uprave društva tuženog i to upravo od dana kada je Skupština donijela takvu odluku, to da je jasno kako nisu postojale objektivne okolnosti slijedom kojih bi bilo uopće zakonito i moguće da poslove člana uprave tužitelj obavlja i dalje nakon njegovog opoziva, budući da je tužitelj od 12. prosinca 2019. prestao biti članom uprave društva tuženog. Tužitelj da pogrešno tumači da je na temelju odredbe članka 11. stavak 1. Ugovora o radu mogućnost otkazivanja Ugovora o radu isključena, sve budući da iz iste jasno proizlazi kako društvo (tuženi) može otkazati Ugovor samo u slučajevima kada član Uprave Društva ne obavlja poslove iz članka 2. Ugovora. Budući da tužitelj više nije član uprave društva tuženog od dana kada je o tome pravovaljanu Odluku donijela Skupština društva tuženog, odnosno tužitelj od 12. prosinca 2019. više ne obavlja poslove člana uprave, to da je jasno kako je otkazivanje predmetnog Ugovora o radu od strane tuženog bilo zakonito i opravdano, jer nakon što je Skupština društva tuženog opozvala tužitelja s mjesta člana uprave, tužitelj da više objektivno nije mogao obavljati poslove koji su izrijekom navedeni u članku 2. Ugovora o obavljanju poslova člana uprave društva. Nije pravno i životno prihvatljivo da tužitelj nastavi s obavljanjem poslova „vođenja i upravljanja društvom tuženika“ nakon što ga je Skupština društva zakonito opozvala s mjesta člana uprave, i upis takvog opoziva pravomoćno provela u nadležnom sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci, a da tužitelj nije pobijao Odluku Skupštine o opozivu, niti se žalio na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca

2019. Slijedom toga tužitelju da je sukladno odredbama članka 11. stavak 4. Ugovora o obavljanju poslova člana uprave, nakon njegova opoziva s mjesta člana uprave društva, ponuđen ugovor o radu za drugo radno mjesto koje je u tome trenutku, sukladno stručnoj spremi tužitelja, tuženi mogao ponuditi. Tuženikovo donošenje Odluke o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. da jeste u cijelosti opravdano sve budući da tužitelj više nije bio član uprave društva tuženog od 12. prosinca 2019., slijedom čega da je jasno kako Ugovor o radu o obavljanu poslova članova uprave društva od 26. travnja 2018. više nakon toga nije mogao proizvoditi ikakav pravni učinak, jer tužitelj nakon što je opozvan s mjesta člana uprave više nije mogao obavljati poslove upravljanja i vođenja društva tuženog. Slijedom prethodno navedenoga, da je nesporno kako Ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. predstavlja menadžerski ugovor, slijedom kojega se tužitelj imao smatrati menadžerom u smislu odredbi Zakona o radu, dakle osobom koja je prema odredbama Zakona o trgovačkim društvima kao član uprave pojedinačno i samostalno bio ovlašten voditi poslove društva poslodavca, dakle tuženog, slijedom čega da se na istoga, sve na temelju odredbe članka 4. stavka 4. Zakona o radu ne primjenjuju odredbe Zakona o radu o prestanku ugovora o radu, otkaznom roku i otpremnini. Nadalje, navodi tužitelja kako je Skupština prilikom donošenja odluke o opozivu tužitelja kao člana Uprave mogla opozvati samo iznimno i zbog važnih razloga navedenih u članku 11. stavka 1. Ugovora o radu da su u cijelosti netočni, i kao takvi protivni odredbi članka 424. stavka 1. ZTD kojom je određeno kako članovi društva mogu svojom odlukom u svako doba opozvati članove uprave, a što je u cijelosti u skladu s odredbom članka 22. stavka 3. Izjave o osnivanju društva tuženog slijedom koje da je određeno kako direktora može u svako vrijeme opozvati Skupština Društva pisanom odlukom bez navođenja razloga za takvu odluku. Dakle, na opoziv tužitelja kao člana uprave društva tuženog da se primjenjuju relevantne odredbe Zakona o trgovačkim društvima i Izjave o osnivanju društva tuženog, a ne odredbe Zakona o radu kako to tužitelj neprestano pogrešno naglašava u tužbi. Slijedom prethodno navedenoga, da proizlazi kako je Odluka Skupštine zakonita i valjana, jer Skupština prema Zakonu o trgovačkim društvima i Izjavi o osnivanju društva tuženog može u svako doba opozvati člana uprave, a budući da tužitelj nikada nije pokrenuo sudski postupak radi pobijanja Odluke Skupštine, niti je uložio žalbu na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca 2019., to da je jasno kako se na nezakonitost njegovog opoziva kao člana uprave ne može pozivati u ovome postupku. Isto tako, tuženi ističe da se neovisno o okolnosti kako Skupština društva tuženog može opozvati tužitelja s mjesta člana uprave bez navođenja razloga za takvu odluku, tuženi da je svejedno u Odluci o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019., jasno obrazložio razloge donošenja svoje odluke. Takvi razlozi da ne predstavljaju stroge poslovno-uvjetovane razloge na temelju odredbe članka 115. Zakona o radu, već isti predstavljaju odluku koja je rezultat provedbe poslovnih i organizacijskih odluka Skupštine društva tuženog, a koju odluku tuženi čak nije ni dužan obrazlagati tužitelju, iako je to i učinio, sve budući da je Skupština društva tuženog imala svako legitimno pravo opozvati tužitelja s njegovog mjesta člana uprave, jednako kao što ga je 2017. imenovala za člana uprave društva. Izlaganje tužitelja o tome kako je „tuženik odmah imenovao novog člana uprave“ je suvišno te da ukazuje na elementarno nepoznavanje Zakona o trgovačkim društvima, jer je jasno da Skupština u trenutku kada opozove člana uprave istom odlukom mora imenovati drugoga, sve budući je uprava društva obvezatni organ svakog trgovačkog društva te nije moguće da mjesto jedinog člana uprave društva bude upražnjeno, a kao što to

pokušava aludirati tužitelj u svojoj tužbi. Nadalje, pogrešno da tužitelj navodi kako je tuženi povrijedio obvezu propisanu odredbom članka 11. stavka 4. Ugovora o radu kojom je određeno kako … u slučaju da Društvo odlukom Skupštine opozove člana Uprava s njegovog položaja, dužno je za slučaj namjere otkazivanja Ugovora, ponuditi članu Uprave sklapanje novog ugovora o radu s Društvom za drugo radno mjesto sukladno stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Naime, a kao što je to razvidno iz same Odluke o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od dana 13. prosinca 2019., tuženi da je tužitelju ponudio radno mjesto voditelj voznog parka u trgovačkom društvo GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o., a budući da su prethodno navedeno društvo i društvo tuženog povezana društva, a tužitelj je bio član uprave u oba društva to da je tuženi tužitelju ponudio radno mjesto u jednom trgovačkom društvu gdje je bio član uprave, sve budući da sistematizacija radnih mjesta kao i onih slobodnih jednostavno nije omogućavala drugačije. Navodi kako tuženi nije tužitelju ponudio sklapanje novog ugovora o radu s društvom tuženog da nisu točni, sve budući da su društvo tuženog i GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. povezana društva, sve budući da imaju istog osnivača – člana društva i to na način da je član obaju navedenih trgovačkih društava Grad Senj. Također, Skupština ranijeg trgovačkog društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. da je donijela 30. prosinca 2013. Odluku kojom se odobrava Plan podjele trgovačkog društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. Senj, prijenosom dijela imovine trgovačkog društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. (društvo koje se dijeli) na društvo koje se osniva radi provođenja odvajanja s osnivanjem i to na novoosnovano trgovačko društvo GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. te da je ujedno navedenog dana Skupština donijela Odluku da će trgovačko društvo koji se dijeli GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. nastaviti poslovanje pod nazivom tvrtke VODOVOD I ODVODNJA d.o.o. Budući da je tužitelj bio član uprave u oba od navedenih trgovačkih društava, od kojih je dio imovine ranijeg društva Gradsko komunalno društvo Komunalac preneseno na društvo tuženog koje je nastavilo obavljati komunalne poslove, to da se opravdanim s obzirom na tužiteljevu stručnu spremu i dosadašnje poslovno iskustvo, imalo smatrati da je ponudom izmijenjenog Ugovora o radu za radno mjesto voditelj voznog parka u društvu GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj u cijelosti udovoljeno uvjetima iz članka 11. Ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave od dana 26. travnja 2018. Isto tako, tužitelj u tužbi u cijelosti da pogrešno navodi kako mu je ponuđeno novo radno mjesto voditelj voznog parka u ranije navedenom društvu za koje radno mjesto navodi kako je predviđena SSS, pri tome dostavljajući Pravilnik o radu s opisom poslova radnih mjesta i uvjetima, ovlastima i odgovornostima radnika pri obavljanju poslova u navedenom društvu koji uopće nije na snazi u prethodnom navedenom društvu. Naime, jedini važeći Pravilnik o radu sa opisom poslova radnih mjesta i uvjetima, ovlastima i odgovornostima radnika pri obavljanju poslova društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. da je Pravilnik od 27. prosinca 2017., a na temelju kojega jasno proizlazi kako je za radno mjesto voditelj voznog parka koje se ponudilo tužitelju predviđena stručna sprema SSS/VŠS, a koju stručnu spremu tužitelj nesporno ima. Slijedom navedenoga da je jasno kako je tuženi opravdano, sukladno raspoloživim slobodnim radnim mjestima, na temelju stručne spreme tužitelja, istom ponudio sklapanje ugovora o radu s ranije navedenim povezanim društvom za radno mjesto voditelj voznog parka, a što da je tužitelj odbio. Nadalje, u odnosu na činjenicu kako Ugovor o radu o obavljanu poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. godine predstavlja menadžerski ugovor, tuženi ističe kako su tužitelj i tuženi ugovorom

uredili posebno pitanje otkaza ugovora o radu i otpremnine. Tako da je tuženi 24. prosinca 2019. donio Odluku o trajanju otkaznog roka, obvezi određivanja otkaznog roka i isplati otpremnine KLASA: 363-01/19-16/04 URBROJ: 2125-03/1-19-1, a na koju se Odluku tužitelj nikada nije očitovao ni na istu uložio zahtjev za zaštitu prava, slijedom čega da proizlazi kako je tužitelj suglasan da mu se temeljem prestanka radnog odnosa u društvu tuženog isplati otpremnina, te je tužitelj bio suglasan s otkaznim rokom i njegovim trajanjem. Dapače, tužitelj da uopće ne pobija daljnje Odluke tuženog koje je tuženi donio kao posljedicu donošenja Odluke o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019., a sa kojima je Odlukama tužitelj očigledno suglasan, kao što su također Odluka o naknadi plaće te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka KLASA: 363-01/19-16/05 URBROJ: 2125-03/1-19-2 od 24. prosinca 2019. i Odluka o oslobođenju obveze od rada KLASA: 363-01/20-16/01 URBROJ: 2125-03/1-20-1 od 8. siječnja 2020. Budući da tužitelj nije osporavao nijednu Odluku koja se odnosi na njegov prestanak radnog odnosa u društvu tuženog, a koja se upravo odnosi na posebno ugovoreno vrijeme trajanja otkaznog roka i isplatu otpremnine, niti je tužitelj uložio zahtjev za zaštitu prava na takve odluke, a niti je pobijano i nastavnu Odluku o oslobođenju od obveze rada za vrijeme trajanja otkaznog roka - tužitelj da je 7. siječnja 2020. nakon što je bio dužan vratiti se na posao nakon korištenja godišnjem odmora, otvorio bolovanje, to da nije jasno temeljem koje osnove sada tužitelj u ovom postupku pobija odluku o otkazu, kada nakon iste nije pobijao nijednu odluku koja je donesena kao posljedica otkazivanja njegovog ugovora o radu, a odnosi se na trajanje otkaznog roka, na otpremninu i na oslobađanju od obveze rada za vrijeme trajanja otkaznog roka, da bi sada taj isti tužitelj nakon što mu je društvo tuženog isplatilo otpremninu tražio vraćanje na rad i poništavao odluku o otkazu koju je prihvatio. Podredno, iako tuženi smatra kako na temelju svih prethodno navedenih razloga nije dužan obrazlagati razloge otkazivanja ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018., a posebice da tuženi nije dužan obrazlagati razloge donošenja Odluke Skupštine kojom se tužitelj opoziva sa funkcije člana uprave društva tuženog (koja ni ne može biti predmet ocjenjivanja u ovom postupku), tuženi podredno navodi kako je nakon opoziva tužitelja s mjesta člana uprave društva tuženi proveo reviziju putem ovlaštenog i nepristranog revizora izabranog putem javnog natječaja te utvrdio niz nepravilnosti u ponašanju tužitelja za vrijeme dok je isti obavljao poslove člana uprave, a koje će nepravilnosti i naknada štete koju će društvo tuženog potraživati od tužitelja za vrijeme dok je isti bio član uprave vjerojatno biti predmetom drugog sudskog postupka. Tek da se uzgredno napominje kako je društvo tuženog zbog nepravilnog obavljanja poslova vođenja društva od strane tužitelja kao člana uprave u 2019. ostvarilo gubitak od preko 880.000,00 HRK, a što da jasno ukazuje na to kako tužitelj kao član uprave nije obavljao poslove vođenja i upravljanja društvom tuženog primjenom pažnje dobrog gospodarstvenika sukladno odredbama članka 252. Zakona o trgovačkim društvima, pa da je Skupština društva tuženog iako za opoziv člana uprave nije morala imati opravdanog razloga, u konačnici donijela ispravnu odluku kada je tužitelja opozvala s njegovog mjesta člana uprave društva, a što da je u konačnici rezultiralo otkazom ugovora o obavljanju poslova uprave društva, koji otkaz ugovora tužitelj neosnovano pobija u ovome postupku. Zbog ostvarenih gubitaka društva tuženog u 2019. kao i slijedom utvrđenih nepravilnosti u radu tužitelja kao člana uprave, tuženi da će putem Nadzornog odbora i Skupštine društva svakako dobro razmotriti pitanje davanja razrješnice tužitelju kao članu uprave društva, a sve budući da je radom tužitelju društvu nanesena šteta koju će tuženi potraživati u drugom postupku.

U podnesku od 15. svibnja 2020. tuženi je naveo da dostavlja presliku pravomoćnog i ovršnog rješenja Trgovačkog suda u Rijeci Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca 2019., a koje je pravomoćno 31. prosinca 2019., kao i presliku povratnice broj RF 131987272HR temeljem koje da je jasno vidljivo kako je tužitelj 20. prosinca 2019. zaprimio prethodno navedeno rješenje. Stoga da je tužba tužitelja od 23. siječnja 2020. u cijelosti nedopuštena, sve budući da tužitelj nije ovlašten pobijati Odluku Skupštine koja je donesena na temelju odredbi ZTD, tvrdeći da bi nezakonitost takve odluke utjecala na navodnu „nedopuštenost otkaza“. Budući da tužitelj Odluku Skupštine nije pobijao, to da je nesporno kako se ista ima smatrati zakonitom, a što da je potvrđeno pravomoćnim i ovršnim rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca 2019. kojim je izvršen upis opoziva i imenovanja novog člana uprave društva tuženog. Slijedom svega navedenog, tuženi predlaže odbacivanje tužbe tužitelja, kao nepravovremene i nedopuštene, a podredno predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja kao u cijelosti neosnovanog, uz obvezivanje tužitelja da tuženom nadoknadi prouzročeni parnični trošak u roku od 15 dana zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana presuđenja pa da konačne isplate.

3. Tužitelj je u podnesku od 24. studenoga 2020. naveo da osporava sve navode tuženog iz odgovora na tužbu kao neosnovane, paušalne i neutemeljene, što u nastavku obrazlaže. Tužitelj ističe da je netočno da bi tužba tužitelja u ovome predmetu bila podnesena nepravodobno, iz kojeg razloga bi je trebalo odbaciti, s obzirom na to da je ista podnesena unutar svih zakonom propisanih rokova, utvrđenih odredbom članka 133. Zakona o radu, a što da je apsolutno razvidno i iz same tužbe, kao i iz odgovora na tužbu tuženog, iz kojeg razloga tužitelj da ne smatra da je isto potrebno posebno obrazlagati, s obzirom na to da nije jasno što je tuženom u tome nejasno. Naime, kao što jasno proizlazi iz tužbe i iz odgovora na tužbu, tuženi da je 13. prosinca 2019. donio Odluku o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu, kojom se tužitelju otkazuje Ugovor o radu na neodređeno vrijeme, ukoliko ne prihvati ponudu izmijenjenog ugovora za radno mjesto „VODITELJ VOZNOG PARKA“, koju tužitelj nije prihvatio, već je u roku iz čl. 133. st. 1. ZOR, tuženom podnio zahtjev za zaštitu prava, 23. prosinca 2019. Tuženi da je odgovorio na tužiteljev zahtjev za zaštitu prava svojim očitovanjem od 7. siječnja 2020., koje je tužitelj zaprimio 9. siječnja 2020., te da je istim odbio udovoljiti zahtjevu radnika, iz kojeg razloga je tužitelj u daljnjem roku iz čl. 133. st. 2. ZOR-a (daljnjem roku od 15 dana) zaštitu svojih prava zatražio pred ovim sudom. S obzirom na to da je tužba u ovome predmetu podnesena 22. siječnja 2020., putem pošte, a na sudu zaprimljena dana 23. siječnja 2020., jasno da je razvidno kako je ista podnesena unutar zakonom predviđenog roka, odnosno daljnjeg roka od 15 dana, od kada je tuženi odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja. Pravilnim iščitavanjem i tumačenjem zakonskih odredbi jasno da se zaključuje kako nema osnove da bi sud tužbu odbacio kako nepravovremenu, odnosno nepravodobnu. U odnosu na navode tuženog koji se odnose na meritum ove pravne stvari, tužitelj ističe kako su isti također u cijelosti neosnovani i neutemeljeni, kako slijedi. Naime, za shvaćanje biti ovog spora da je potrebno istaknuti kako je tužiteljev pravni odnos i status kod tuženog potrebno promatrati kroz dvije dimenzije (razine): mandatni odnos i radnopravni odnos. Odlukom Skupštine društva o imenovanju tužitelja na mjesto člana uprave, kao i Odlukom Skupštine društva od 11. prosinca 2017., kojom je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva za daljnje mandatno razdoblje od 4 (četiri) godine, od 31. prosinca 2017. do zaključno s

31.12.2021., da je zasnovan mandatni odnos tužitelja s tuženim. Temeljem navedene Odluke Skupštine, tužitelj da je s tuženim 26. travnja 2018. u svojstvu radnika sklopio Ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva na neodređeno vrijeme, čime da je zasnovan njegov radnopravni (ugovorni, statusnopravni) odnos s tuženim. Imajući navedeno u vidu, u pravu da je tuženi kada kaže da se pravni status tužitelja kod tuženog mogao urediti i nekom drugom ugovora, npr. menadžerskim ugovorom ili ugovorom o poslovnoj suradnji i sl., koja bi bila različita od ugovora o radu, kojim se zasniva radni odnos između radnika i poslodavca. No, u ovom slučaju to da nije učinjeno, već da je tužitelj s tuženikom sklopio upravo ugovor o radu, kojim je s njime zasnovao upravo radno-pravni odnos, na koji se svakako i apsolutno primjenjuju odredbe Zakona o radu, a posebno odredbe sklopljenog Ugovora o radu, na koje se tuženi prvenstveno i poziva. Stoga da je nedopustivo da tužitelj, pogrešnim tumačenjem pravnih propisa i pogrešnim shvaćanjem o primjeni mjerodavnog prava pokušava izbjeći svoje obveze i legalizirati povrede koje je učinio na štetu tužitelja kao radnika. Pritom da je moguće na mandatni odnos stranaka primjenjivati odredbe ZTD i trgovačkog prava, no na njihov radni odnos da je nužno primijeniti odredbe radnog prava, pa tako i odredbe o nadležnosti ovoga suda. U odnosu na razloge otkazivanja tužitelju, ističe se kako tuženi kao poslodavac u postupku zakonitosti i dopuštenosti otkazivanja ovlašten dokazivati samo one razloge koji su navedeni u odluci o otkazu, dok se nije ovlašten pozvati niti na jedan jedini razlog koji u toj odluci nije naveden. Štoviše, suprotno shvaćanju tužitelja, odluka o otkazu, neovisno o tome na kojem razlogu ili odluci je utemeljena nužno da mora biti obrazložena i sadržavati razloge otkazivanja koji su kao takvi predviđeni i dopušteni odredbama ZOR. Svaka povreda navedenih odredaba predstavlja razlog za nedopuštenost i nezakonitost odluke o otkazu. Stoga da se ovime ukazuje na to, kako prilikom ocjene zakonitosti i dopuštenosti otkazivanja nije ovlašten uzeti u obzir razloge i argumente koji nisu sadržani u samoj odluci o otkazu. Budući da predmetna odluka uopće nije obrazložena, jasno da je kako ista uopće nema razloga, te da je u cijelosti nezakonita i nedopuštena. Naime, tužitelj da zaboravlja da je mogućnost otkazivanja – poslovno uvjetovanim otkazom, temeljem neobrazložene odluke Skupštine o razrješenju – izričito isključena čl. 11. st. 1. Ugovora o radu, kao i da je u čl. 11. st. 4. Ugovora o radu tužitelja izričito propisano kako, cit.: „opoziv člana Uprave Društva sa položaja člana Uprave Društva ne predstavlja isključivi i važan razlog za otkazom ovog Ugovora, pa u slučaju da Društvo odlukom Skupštine opozove člana Uprave s njegovog položaja, dužno je za slučaj namjere otkazivanja Ugovora, ponuditi članu Uprave sklapanje novog ugovora o radu s Društvom za drugo radno mjesto sukladno stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme“, a kojih odredaba ugovora o radu se tuženi kao poslodavac i druga ugovorna strana itekako dužan pridržavati. U odnosu na argumente tuženog kako tužitelj u postupku pred trgovačkim sudom nije pobijao Odluku Skupštine o opozivu, temeljem koje je donesena Odluka o otkazu, ističe se kako predmetna Odluka o opozivu ni dan danas još nije dostavljena tužitelju, iz kojeg razloga je isti nije niti mogao pobijati. Samo rješenje Trgovačkog suda kojim se unose promjene u sudski registar da nemaju značenje Odluke kojom se utječe na status tužitelja. Također, eventualno pobijanje navedene Odluke Skupštine ni na koji način da ne utječe na ostvarivanje prava tužitelja iz njegovog radnog odnosa kod tuženika. Slijedom svega navedenoga, tužitelj predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, uz obvezu tuženog da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka.

4. U daljnjem tijeku postupka u podnesku od 17. prosinca 2020. tuženi je ustrajao kod svih svojih navoda te je naveo kako tuženi nije imao obvezu dostaviti tužitelju

Odluku Skupštine o njegovom opozivu, već je imao obvezu obavijestiti ga kako je tužitelj opozvan s mjesta člana Uprave društva tuženog, a što da je tuženi nesporno učinio dostavom Odluke o otkazu od 13. prosinca 2019., u kojoj je Odluci o otkazu izrijekom navedeno kako je Skupštine Društva 12. prosinca 2019. donijela Odluku o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog, a slijedom koje da je odluke tužitelj s danom donošenja Odluke 12. prosinca 2019. opozvan s mjesta člana Uprave. Stoga da nije jasno što je to još tuženi morao učiniti kako bi tužitelju priopćio da mu je s danom 12. prosinca 2019. prestao njegov mandatni odnos u Upravi društva tuženog, jer je tužitelj upravo s navedenim danom konstitutivno opozvan s mjesta člana Uprave društva tuženog. Osim toga, tužitelj da je nesporno zaprimio rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar pod posl.br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca 2019., a kojim da je rješenjem nadležni sudski registar izvršio deklaratorni upis opoziva i imenovanje člana Uprave društva tuženog, na način da je tužitelj s danom 12. prosinca 2019. prestao biti članom Uprave društva tuženog. Tužitelj da nije pobijao prethodno navedeno rješenje, a niti je kako je to zakonom predviđeno pobijao Odluku Skupštine, slijedom čega da tužitelj nije ovlašten u ovom radnopravnom postupku pobijati ili osporavati zakonitost Odluke skupštine. Tuženi nadalje navodi da su netočni navodi tužitelja kako je tužitelj s tuženim imao sklopljen Ugovor o radu. Samo nominacija odnosno naziv „Ugovora o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva“ neovisno o tome što se u istome upotrebljava naziv „ugovor o radu“ da ukazuje upravo na to kako se radi o obavljanju poslova člana Uprave društva, a što da nisu redovni poslovi određenog radnog mjesta predviđenog u sistematizaciji tuženog, već se radi o menadžerskim poslovima vođenja društva u financijskim, kadrovskim i tehničkim pitanjima kao i svim drugim poslovima koji se smatraju poslovima vođenja društva. Prava i obveze koja su za tužitelja ugovorena u navedenom Ugovoru (plaća, ostala materijalna prava, korištenje službenom automobila itd.) jasno da ukazuju kako se radilo o pravima direktora (člana uprave) koji kao menadžer upravlja cjelokupnim poslovanjem društva tuženog, a što da je tužitelj činjenično nesporno i činio. Stoga da pogrešna nominacija „ugovora o radu“ nipošto ne može dovesti do zaključka kako bi između tužitelja i tuženog bio sklopljen ugovor o radu, jer sadržaj ugovora te prava i obveze koja se ugovaraju za obje ugovorne strane, jasno da ukazuju kako je tužitelj bio menadžer koji je upravljao i odlučivao o cjelokupnom poslovanju i organizaciji rada tuženog. Odredbama članka 4. stavka 3. ZR da je određeno je kako fizička osoba koja je prema propisu o trgovačkim društvima, kao član uprave ili izvršni direktor ili fizička osoba koja je u drugom svojstvu prema posebnom zakonu, pojedinačno i samostalno ili zajedno i skupno, ovlaštena voditi poslove poslodavca, može kao radnik u radnom odnosu obavljati određene poslove za poslodavca. Također, na temelju odredbe članka 4. stavka 4. Zakona o radu određeno je kako se na osobu iz stavka 3. ovoga članka ne primjenjuju odredbe ovoga Zakona o ugovoru o radu na određeno vrijeme, prestanku ugovora o radu(!), otkaznom roku i otpremnini. Upravo da je stoga neosnovano svako pozivanje tužitelja kako bi se na otkaz ugovora o radu u konkretnom slučaju imale primijeniti odredbe ZR koje se odnose na dokazivanje „opravdanosti razloga za otkaz“, jer je i više nego jasno kako je jedini i isključivi razloga za otkaz ugovora o radu vođenja poslova društva zapravo bio opoziv tužitelja upravo s mjesta člana uprave koji je kao jedini član Uprave društva vodio poslove društva. Odredbama članka 424. stavak 1. Zakona o trgovačkim društvima (dalje u tekstu: ZTD), da je određeno kako člana Uprave može u svako doba opozvati Skupština društva. Navedena zakonska formulacija da je u skladu s odredbom članka 22. stavka 3. Izjave o osnivanju društva tuženog slijedom koje je određeno kako direktora može u svako vrijeme opozvati Skupština Društva pisanom odlukom bez navođenja razloga za takvu odluku. Budući

da je tužitelj opozvan s mjesta člana Uprave društva tuženog valjanom Odlukom Skupštine, to da je tuženi imao svako pravo otkazati tužitelju Ugovor o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva, jer da je jasno da tužitelj nakon opoziva više nije mogao obavljati poslove člana Uprave društva i voditi poslovanje društva tuženog, a predmetno da je otkazivanje tuženi proveo upravo na način na koji je to bilo predviđeno samim Ugovorom o radu. Tako da je Odluka o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. donesena na temelju odredbe članka 11. stavka 4. Ugovora o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva od 26. travnja 2018., na način da je tužitelju prilikom otkazivanja ponuđeno sklapanje Ugovora o radu za drugo radno mjesto sukladno njegovoj stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Tužitelj da pogrešno tumači da činjenica kako tužitelj više nije član uprave društva tuženog, ne bi predstavljala dostatan i opravdan razlog za donošenje Odluke o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od dana 13. prosinca 2019. U članku 1. Ugovora o radu o obavljanu poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. jasno da se utvrđuje kako je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva, a sukladno čemu da su tužitelj i tuženi zaključili Ugovor o radu za obavljanje poslova člana uprave društva kako bi međusobno utvrdili prava i obveze između tužitelja kao člana uprave društva i tuženog kao društva. Ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. da je zaključen isključivo kao posljedica činjenice da je tužitelj 2017. imenovan za člana uprave kako društva tuženog, sve kako bi se jasno utvrdila prava, obveze i odgovornosti tužitelja kao člana uprave i tuženog kao društva. Slijedom navedenog da proizlazi kako je Ugovor o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva neraskidivo vezan uz položaj tužitelja u Upravi društva. Stoga budući da je temeljem Odluke Skupštine od 12. prosinca 2019. tužitelj prestao biti član uprave društva tuženog i to upravo od dana kada je Skupština donijela takvu odluku, to da je jasno kako nisu postojale objektivne okolnosti slijedom kojih bi bilo uopće zakonito i moguće da poslove člana uprave nastavlja obavljati tužitelj nakon njegovog opoziva, budući da je tužitelj od 12. prosinca 2019. prestao biti članom uprave društva tuženog. Tuženi navodi da nije pravno i životno prihvatljivo da tužitelj nastavi s obavljanjem poslova „vođenja i upravljanja društvom tuženog“ nakon što ga je Skupština društva zakonito opozvala s mjesta člana uprave, i upis takvog opoziva pravomoćno provela u nadležnom sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci, a da tužitelj niti nije pobijao Odluku Skupštine o opozivu, niti se žalio na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar. Slijedom toga tužitelju da je sukladno odredbama članka 11. stavak 4. ugovora o obavljanju poslova člana uprave, nakon njegova opoziva s mjesta člana Uprave društva tuženog, ponuđen ugovor o radu za drugo radno mjesto koje je u tome trenutku, sukladno stručnoj spremi tužitelja, tuženik mogao ponuditi, a to je radno mjesto voditelja voznog parka u društvu GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj , pri tome imajući u vidu kako navedeno radno mjesto odgovara stručnoj spremi tuženika SSS/VŠS te kako se u navedenom društvu obavljaju komunalni poslovi, a za obavljanje kojih poslova tužitelj ima dugo poslovno iskustvo. Slijedom prethodno navedenoga da je jasno kako je tuženi opravdano, sukladno raspoloživim slobodnim radnim mjestima, na temelju stručne spreme tužitelja, istom ponudio sklapanje ugovora o radu s društvom tuženog za radno mjesto voditelja voznog parka, a što da je tužitelj odbio.

5. Tužitelj je u podnesku od 17. ožujka 2021. (stranice 261-264 spisa) naveo da je dokumentacija koju je tuženi predao na ročištu od 25. veljače 2021. i to Dubinsko snimanje tuženog od Alpha capitalis iz svibnja 2020. i Odluka o davanju naloga upravi društva tuženog od 25. lipnja 2020. te Odluka o nedavanju razrješnice upravi društva

tuženog od 25. lipnja 2020., irelevantna za predmet ovoga postupka. Ističe da tuženi pokušava prikazati kako su na strani tužitelja postojali opravdani razlozi za otkaz ugovora o radu. Međutim, čak i da su postojale neke nepravilnosti radi kojih je tuženi angažirao revizora to u ovom slučaju nije bitno s obzirom na to da ugovor o radu nije tužitelju otkazan iz razloga što je isti navodno kršio svoje obveze iz radnog odnosa, već iz poslovno uvjetovanih razloga, a ne radi skrivljenog ponašanja radnika, koje tuženi dostavom te dokumentacije pokušava dokazati. Ističe da sud prilikom ocjene zakonitosti i dopuštenosti otkazivanja nije ovlašten uzeti u obzir razloge i argumenta koji nisu sadržani u samoj odluci o otkazu.

6. Tuženi je u podnesku od 17. ožujka 2021. u bitnome naveo da je za tumačenje ugovora kojega zaključuju stranke bitan sadržaj, a ne i naziv istoga, da se u konkretnom slučaju radi o menadžerskom ugovoru, budući da se uvidom u sadržaj istoga jasno mogu uočiti bitne razlike koje ga razgraničavaju od klasičnog ugovora o radu. Prije svega, ugovor da je neodvojivo povezan s trajanjem mandata tužitelja kao jedinog člana uprave društva, te je isti na snazi sve dok tužitelj obavlja poslove upravljanja i druge poslove vođenja društva, odnosno sve dok mu traje mandat na mjestu člana uprave društva. Zadaci uprave društva da se svode na obvezu vođenja i upravljanja društvom, kako je to utvrđeno člankom 2. ugovora. Stoga da u konkretnom slučaju predmetnim ugovorom da nije zasnovan radni odnos u užem smislu riječi (radnik – poslodavac), već isključivo mandatni odnos (član uprave – društvo), te da je nedvojbeno riječ o menadžerskom ugovoru, koji gubi svrhu i radio sklapanja u trenutku kada član uprave društva bude opozvan s njegovog položaja člana uprave, jer nakon toga tužitelj ne može nastaviti s obavljanjem poslova vođenja poslova društva, koji poslovi su neodvojivo povezani s njegovim položajem kao člana uprave društva. Tužitelj da nije podređen sustavu radnog procesa u pogledu organizacije i izvršenja poslova, odgovoran je za uspješnost poslovanja društva, te nije riječ o klasičnom ugovoru o radu niti se na isti primjenjuju odredbe Zakona o radu, a osobito one koje se odnose na prestanak radnog odnosa.

7. Tužitelj je u podnescima od 31. siječnja 2025. (stranice 351-354 spisa), od 26. lipnja 2026. (stranice 480-481 spisa), te od 19. lipnja 2026. (stranice 493-494 spisa), u kojem postavlja svoj konačni tužbeni zahtjev, opisan u točkama od I. do IV. izreke presude, preinačio tužbu tako da, pored utvrđenja da je da je nedopušten ranije navedeni otkaz ugovora o radu, te da radni odnos tužitelja kod tuženog temeljem ugovora o radu nije prestao, što je tražio i prvotno postavljenim tužbenim zahtjevom, traži i sudski raskid ugovora o radu s danom 31. prosinca 2020., jer mu je priznato pravo na prijevremenu starosnu mirovinu s danom 1. siječnja 2021., te da mu nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženoga, a postavlja i zahtjev za naknadu štete, tako da potražuje iz navedenoga osnova 8 mjesečnih plaća tužitelja odnosno ukupno 6.052,16 EUR.

Tako je tužitelj naveo da s obzirom na to da je u procesu otkazivanja bio ponižen, neosnovano optužen i oklevetan, te da mu je priznato pravo na prijevremenu starosnu mirovinu s 1. siječnja 2021., da tužitelju nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženog, te stoga predlaže i traži sudski raskid ugovor o radu. Kao datum/dan prestanka radnog odnosa, u konačno preciziranom tužbenom zahtjevu predlaže odrediti datum/dan 31. prosinca 2020., a kao dokaz prilaže rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područni ured Gospić od 25. lipnja 2021. Kao kriterij za izračun postavljenog zahtjeva za naknadu štete navodi Odluku tuženog o naknadi

plaće te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka od 28. prosinca 2019. (stranice 355-356 spisa), kojom se tužitelju utvrđuje mjesečni iznos plaće (bruto II) za vrijeme trajanja otkaznog roka, u iznosu od 5.700,00 HRK (danas 756,52 EUR prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450). S obzirom na vrijeme trajanja radnog odnosa tužitelja kod tuženog, da se potražuje naknada štete iznosu od 8 mjesečnih plaća tužitelja odnosno ukupnih 6.052,16 EUR.

8. Tuženi se protivio gore navedenim preinakama tužbe, a sud je iste dopustio raspravnim rješenjima od 14. travnja 2025. i od 25. rujna 2026. primjenom odredbe članka 190. stavak 2. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine» 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25..; u nastavku: ZPP) jer je isto svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

9. U postupku su provedeni dokazi uvidom u preslike ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. (stranice 8-11 spisa), odluke o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. s prilogom - ugovorom o radu na neodređeno vrijeme od 13. prosinca 2019. (stranice 12-19 spisa), zahtjeva za zaštitu prava radnika od 20. prosinca 2019. s prilogom (stranice 20-22 spisa), odgovora poslodavca na zahtjev za zaštitu prava radnika od 7. siječnja 2020. (stranice 23-27 spisa), diplome (stranica 28 spisa), izvatka iz sistematizacije radnih mjesta (stranice 29-57 spisa), odluke o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. s prilogom - povratnicom (stranice 74-78 spisa), ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. (stranice 79-82 spisa), Pravilnika o radu GRADSKOG KOMUNALNOG DRUŠTVA SENJ d.o.o. (stranice 88-132 spisa), zaključka od 27. prosinca 2017. (stranica 133 spisa), odluke o trajanju otkaznog roka, obvezi odrađivanja otkaznog roka i isplati otpremnine od 24. prosinca 2019. (stranice 134-136 spisa), dostavnice (stranice 137 spisa), odluke o naknadi plaće te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka s prilogom - dostavnicom (stranice 138-139 spisa), odluke o oslobođenju obveze od rada od 8. siječnja 2020. (stranice 140-141 spisa), financijskog izvještaja za 2019. (stranice 142-172), rješenja Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Tt-19/6574-2 od 18. prosinca 2019. s prilogom (stranice 175-177 spisa), povratnice (stranice 178-179 spisa), odluke o nedavanju razrješnice upravi društva tuženog od 25. lipnja 2020. (stranica 195 spisa), odluke o davanju naloga upravi društva tuženog od 25. lipnja 2020. (stranice 196-198 spisa), Dubinskog snimanja tuženog izrađenog po Alpha capitalis iz svibnja 2020. (stranice 199-260 spisa), potvrde o primitku i povratnice (stranica 284-285 spisa). Na ročištu održanom 26. travnja 2022. proveden je dokaz saslušanjem tužitelja i zz tužene Snježe Tomljanović (stranice 292-297 spisa), izvršen je uvid u povijesni izvadak iz sudskog registra i dr. (stranice 303-317 spisa), na ročištu održanom 7. lipnja 2024. proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Jurice Tomljanovića i Anđelke Tomljanović (stranice 341-345 spisa), izvršen je uvidu o odluku tuženog od 24. prosinca 2019. (stranice 355-356 spisa), na ročištu održanom 5. veljače 2025. proveden je dokaz dopunskim saslušanjem tužitelja (stranice 357-360 spisa), izvršen je uvid u iskaznicu (stranica 361-362 spisa), u rješenje HZMO Područni ured u Gospiću od 25. lipnja 2021. (stranice 376-379 spisa), izvršen je uvid u rješenje Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Tt-25/42-15 od 23. travnja 2025. (stranica 398-399 spisa), u povijesni izvadak iz sudskog registra (stranice 404-425 spisa), te u dokumentaciju dostavljenu uz podnesak tužitelja od 20. siječnja 2026. (stranice 428-437 spisa), izvršen je uvid u izvadak iz sudskog

registra i povijesni izvadak iz sudskog registra (stranice 439-473 spisa), u rješenje (stranica 475 spisa), te u rješenje HZMO Područni ured u Gospiću od 25. lipnja 2021. (stranice 482-485 spisa).

Stranke nisu imale drugih dokaznih prijedloga, te su odustale od provođenja svih drugih, ranije predloženih dokaza.

Po provedenom dokaznom postupku odlučeno je kao u izreci ove odluke, iz razloga koji će biti pojašnjeni u daljnjem slijedu obrazloženja ove odluke.

10. Tužitelj Bruno Brozičević je u svom iskazu naveo da je na njega kao tadašnjeg direktora Vodovoda i odvodnje došlo do pritiska od strane predstavnika gradske uprave, a vezano za zapošljavanja, obavljanje radova koji su u domeni gradskog poduzeća Vodovod i u sklopu toga neslaganja da je došlo do razmimoilaženja između njega i tadašnjeg gradonačelnika Grada Senja Sanjina Rukavine. Kako on u svakom slučaju nije osoba na koju bi se moglo utjecati, da je došlo do situacije koja je po njegovom mišljenju kulminirala neprimjereno odnosno nezakonito obavljenom smjenom njega kao direktora. Kaže da je 4 dana bio na godišnjem odmoru, a to da su mu bili prvi dani godišnjeg odmora u toj godini, a radi se o prosincu 2019. Kada se vratio da je bio ne samo smijenjen nego više nije mogao ući u svoju kancelariju pa ni u zgradu. Kaže da nije imao menadžerski ugovor nego klasični ugovor o radu kojeg mu je izradila odvjetnička kuća gđe. Ane Holjar i smatra da prema tom ugovoru o radu u kojem su navedeni svi elementi, da je gradonačelnik trebao poštivati te odredbe ugovora o radu odnosno predsjednik nadzornog odbora tvrtke koja je s njim potpisala ugovor, a to da je u vrijeme njegove smjene bio Ivan Milinović. U ugovoru da stoji da je 15 dana ranije trebao biti obaviješten o smjeni, da se o tome trebao očitovati, odnosno o razlozima koji njemu tada nisu bili ni rečeni niti navedeni. Najvažnije odredbe tog ugovora koje njega štite da nisu ispoštovane. U njegovom mandatu koji je trajao preko 30 godina da je napravio nebrojene km vodovoda i kanalizacije, a i današnja zgrada centar društva da je napravljena u vrijeme njegova mandata. Na upit da se izjasni je li u međuvremenu primio odluku o njegovoj smjeni s mjesta člana uprave društva naveo je da koliko zna da nije. Kaže da je odmah angažirao svoga pravnog zastupnika i kako mu pravo nije struka, to da je prepustio struci kao i sve do tada. Kaže da je odbijao primati bilo kakvu poštu koja nije išla njegovom odvjetniku tako da sada sa sigurnošću ne može reći ni da je primio niti da nije primio tu odluku. Na upit je li pobijao odluke skupštine o njegovom opozivu kao člana uprave tuženog naveo je da kada je smijenjen, da je na njega bio izvršen ogroman pritisak, da je odbijao primiti bilo kakvu preporučenu pošiljku te da je tražio da se kontaktira njegovog pravnog zastupnika. Na upit da se izjasni je li netko osim njega u vrijeme njegova mandata u Vodovodu i odvodnji obavljao poslove člana uprave društva naveo je da nije, samo da je bio predstavnik radnika član nadzornog odbora društva, a radi se o Tomislavu Sukurici. Kao član uprave po ugovoru koji je sklopio da je obavljao poslove vođenja i zastupanja društva, a posebno da se angažirao kao ing. građevine na izgradnji komunalne infrastrukture, i koliko se sjeća u tom ugovoru da je stajalo da samostalno vodi društvo uz tijela društva kao što su Skupština i Nadzorni odbor. Na upit je li po tom ugovoru imao pravo na službeni automobil i službenu karticu društva naveo je da pretpostavlja da da, ali da ne zna sada detalje ugovora, s time da želi reći da nikada nije zlorabio uporabu vozila i kartice društva. Vodovod i odvodnja da je pravni sljednik GKD Komunalac Senj, a kada kaže da je obavljao te poslove 30 godina onda da u to ubraja i period GKD Komunalac. Vodovod i odvodnja da je osnovan

1.1.2014. Kaže da su radili godišnje zamjenu vodomjera odnosno brojila u mjeri u kojem im je to omogućavala financijska konstrukcija društva. Da bi u potpunosti zadovoljili ispravnost svih vodomjera u smislu baždiranja da je bilo potrebno godišnje promijeniti 5000 brojila da bi se stiglo da svi budu baždirani. I u njegovom mandatu, a uvjeren je i u sadašnjem mandatu da će se naći vodomjer koji nije baždiran unutar 5 godina s čim se ni u kojoj mjeri značajno ne oštećuju ni korisnici niti društvo. Interventno da se mijenjaju vodomjeri odnosno brojila koji su neispravni. Čak da je u tom slučaju praksa da se za mjesec u kojem je došlo do kvara i nema se točan podatak da se stavi prosječna potrošnja korisnika što nije rijedak slučaj. Na upit je li 9. prosinca 2019. otvorio bolovanje naveo je da se ne sjeća. Sjeća se da je bio na bolovanju zbog stresa i pritiska koji je vršen na njega. Ne sjeća se ni da li je bio na bolovanju nakon godišnjeg. Na upit da se izjasni je li u mirovini i ako jeste od kada naveo je da je u mirovini jer mora od nečega živjeti, a ne sjeća se s kojim datumom je otišao u mirovinu, a ne sjeća se ni godine, ali to da se sve može lako provjeriti. Kaže da u njegovom ugovoru o radu stoji da mu se omogući radno mjesto u skladu s njegovom stručnom spremom. Nitko pa ni on da nije pretplaćen da bude direktor. Međutim, kaže da je postojalo radno mjesto u njegovoj struci u Vodovodu i odvodnji i da mu se ponudilo takvo rješenje on da bi na to bio pristao i radio na dobrobit društva. Međutim ne pristaje na to da ga netko omalovažava, gazi, ponižava i da se na njemu iskaljuje, navodeći da tu misli na Sanjina Rukavinu tadašnjeg gradonačelnika Grada Senja. Kaže da ne osporava njegovo pravo da upravlja društvom čiji je osnivač i vlasnik Grad Senj, ali na to da ima pravo putem tijela društva, a to su Skupština i Nadzorni odbor prije svega koji operativno vodi društvo. Ne bi htio da se uđe u to koliko je ljudi zaposleno u tom momentu u oba društva, a tu misli na Vodovod i odvodnju i na GKTD Senj. Za vrijeme njegovog mandata da je zaposlena i njegova kćer, ali daleko prije ovog perioda. Naveo je da je u članku 9. st. 3. Zakona o radu predviđeno da se primjenjuje ono pravo koje je najpovoljnije za tužitelja.

U svom dopunskom iskazu tužitelj je naveo da je kao direktor imao s tuženim ugovor o radu i taj ugovor da je sačinio upravo odvjetnički ured odvjetnice Ane Holjar koja je pun. tuženog. O tome da ima kao dokaz mail korespondenciju s navedenim uredom. Ono što želi istaknuti je to da nije poštivan ugovor o radu, i da je nezakonito izvršena njegova smjena s mjesta direktora tuženog. Smatra za bitnim istaknuti da nisu postojali nikakvi valjani razlozi za njegovu smjenu osim osobnih i političkih. Nakon smjene da mu je ponuđeno radno mjesto voditelja voznog parka na način da se pokuša njega omalovažiti. Kaže da je postojalo radno mjesto u Vodovodu i odvodnji koje je u njegovoj struci i na kojem radnom mjestu da je mogao odraditi naredne 4 godine koliko mu je falilo do mirovine, a tu misli na radno mjesto inženjera građevine u vodovodu, a primjerice u međuvremenu su zaposlili puno ljudi na takve poslove. Uvažavajući činjenicu što nije dozvolio da ga se omalovažava, on da je otišao u prijevremenu mirovinu uz sretnu okolnost da je kao hrvatski branitelj imao dovoljno radnog staža da mu se smanji penalizacija za raniji odlazak u mirovinu. O tom svom statusu da želi sudu predočiti svoju iskaznicu hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata na uvid. Naveo je da bi htio napomenuti da nije jednako otići u mirovinu s punim radnim stažom odnosno godinama života i da mu je unatoč svemu tu napravljena velika nepravda jer mu je mirovina puno manja nego što bi bila da je odradio još te 4 godine u firmi. Kaže da je negdje godinu dana nakon otkaza otišao u prijevremenu mirovinu, jer nije imao od čega živjeti. Naveo je da se njemu spočitavalo loše vođenje firme, a sada da je puno gore stanje u obje firme, nego što je to bilo u vrijeme kada je on bio direktor. U razdoblju od kako se vodi ovaj postupak da nije dobio poziv suda ili policije vezano za

nezakonitosti i navodne optužbe koji se spominju u iskazima svjedoka predloženih od strane tuženog. U svom rukovodećem stažu kao i svaki drugi direktor da je imao niz anonimnih prijava koje su provjeravane, ali da se protiv njega nije vodio nikakav kazneni postupak niti je bilo kada bio osuđen. Kaže da je prilikom donošenja odluke o odlasku u mirovinu odvagnuo svoje stanje, činjenicu da mu je smanjena penalizacija zbog statusa branitelja te da ima 39 godina radnog staža, a uzeo je u obzir i svoje godine života pa da se odlučio otići u mirovinu. Na upit da se izjasni koje su osobe obavljale poslove voditelja voznog parka prije nego je njemu bilo ponuđeno to radno mjesto, i koja je stručna sprema potrebna naveo je da na to radno mjesto bio zaposlen g. Branko Šojat, jedan od vrijednijih i boljih rukovoditelja komunalnog društva, da je imao srednju stručnu spremu, misli gimnaziju, ali u svakom slučaju srednju stručnu spremu. To radno mjesto da nema nikakve veze s njegovim zvanjem.

Zz tuženog Snježa Tomljanović je u svom iskazu navela da je 12. prosinca 2019. imenovana za člana uprave odnosno direktora društva Vodovod i odvodnja od strane Skupštine navedenog društva. Od kako je imenovana 2 puta da je odrađena primopredaja s tužiteljem i njegovim odvjetnikom, prva da je bila 29. prosinca 2019., a druga 3. siječnja 2020. Uredno da je dostavljen poštom poziv za primopredaju na koju su pristupili tužitelj i njegov odvjetnik. Od kako je pristupila u tu zgradu da nisu mijenjali bravu u objektu tako da je mogao ući i bivši direktor odnosno tužitelj u svakom trenutku. Dali su bivšem direktoru odluku o otkazu zbog poslovno uvjetovanog ponašanja s ponudom izmijenjenog ugovora, kojeg tužitelj nije prihvatio, nakon toga da je nastupila odluka o otkazu s prestankom radnog odnosa 24. travnja 2020. U to vrijeme bivši direktor odnosno tužitelj da je bio na bolovanju. S prestankom radnog odnosa da su mu isplaćene sve zaostale plaće i zakonom propisana otpremnina. Tada da su javnim pozivom proveli reviziju poslovanja koju je odradila Alfa Audit firma iz Zagreba, gdje su utvrdili određene nepravilnosti u poslovanju. Jedna od tih nepravilnosti da je zamjena vodomjera jer su 2018. kao društvo dobili rješenje da na cijelom području ima 2800 neovjerenih vodomjera, i dobili su rok do 31. prosinca 2019. da zamjene postojeće vodomjere ispravnim vodomjerima. Cijelo područje da ima 4.650 vodomjera, što da bi značilo da je više od pola bilo neovjerenih, trebalo ih je zamijeniti više od 700 godišnje. Od 2018. do kraja 2019. da se zamijenila neznatna količina vodomjera. Kasnije da je Državni zavod za mjeriteljstvo njoj kao tada odgovornoj osobi donijelo rješenje o novčanoj kazni i određeno je da moraju zamijeniti sve nebaždarene odnosno neovjerene vodomjere. Kaže da je postojao i problem odnosno nepravilnost u pogledu nekretnina koje nisu bile upisane u temeljni kapital društva, zatim naplata potraživanja, obveze prema dobavljačima, koeficijenti za radna mjesta u sistematizaciji da nisu imali suglasnost Nadzornog odbora i Skupštine društva, nenamjenski da su se trošila sredstva, ukratko dvije i pol godine da su prošle kako obavlja dužnost direktora društva i uvijek da nalaze nepravilnosti u poslovanju. Firma koja je odradila reviziju poslovanja da je izabrana 3 mjeseca nakon odluke o otkazu ugovora o radu tužitelju. Na upit s obzirom na to da spominje navodne nepravilnosti, zar nije točno da su tužitelju ipak ponudili nekakav ugovor o radu navela je da su mu ponudili, a na upit koje poslove ona obavlja od trenutka kada je došla na mjesto direktora odnosno člana uprave društva do danas navela je da zastupa društvo samostalno i pojedinačno kao član uprave društva, sklapa ugovore, sve prema sklopljenom ugovoru o radu. Na upit da se izjasni u kojoj mjeri je upućena u sistematizaciju radnih mjesta navela je da su u 10. mjesecu 2020. donijeli novi Pravilnik o radu i sistematizaciji radnih mjesta na kojem je radila ona i uži krug ljudi u društvu. Na upit da se izjasni je li u toj sistematizaciji radno mjesto voditelja voznog parka navela je da je po prijašnjoj sistematizaciji postojalo radno

mjesto voditelja voznog parka, ali u GKD Senj, a u Vodovodu i odvodnji da ne postoji. Prema sadašnjoj sistematizaciji radnih mjesta da postoji radno mjesto voditelja voznog parka i u jednom i drugom društvu dakle i Vodovodu i odvodnji i GKD Senj. Na upit da se izjasni koji su poslovi voditelja voznog parka i koja stručna sprema je potrebna za obavljanje poslova tog radnog mjesta navela je da je potrebna VSS, a napamet ne zna popis poslova voditelja voznog parka. Kaže da je spomenula rješenje o novčanoj kazni Državnog zavoda za mjeriteljstvo. Inspektor da je došao na uviđaj 1. siječnja 2020. da utvrdi jesu li po rješenju izvršili ono što je traženo. Kaže da su pobijali to rješenje žalbom. Na upit da se izjasni po kojim kriterijima utvrđuje radi li se o većoj ili manjoj nepravilnosti u poslovanju navela je da 99 % nekretnina nisu upisane u temeljni kapital društva i da je to veća nepravilnost. Navela je da je imenovana na prijedlog Skupštine društva, a u predmetnom periodu predsjednik Skupštine društva tuženog da je bio Sanjin Rukavina, tadašnji gradonačelnik grada Senja. Na ponovni upit da se izjasni koji su poslovi voditelja voznog parka zz tuženog navela je da se radi o poslovima vođenja voznog parka, vođenja evidencije i potrošnje goriva, putnih naloga i rasporeda radnih naloga vozača. Kada su tužitelju nudili radno mjesto voditelja voznog parka da nije bilo drugog radnog mjesta voditelja ili rukovoditelja. Navela je u to vrijeme nije postojalo radno mjesto savjetnika uprave te da ne postoji ni sada. Kaže da ona ima s tuženim sklopljen ugovor o radu na neodređeno, menadžerski ugovor, to da je isti onaj ugovor koji je imao i tužitelj. Inspektor da je došao na uviđaj u siječnju 2020., a vezano za rješenje iz 2018. kojim je naložena zamjena 2800 vodomjera koji nisu ovjereni odnosno baždirani. Poznato joj je da ju Skupština može u svako vrijeme opozvati kao člana uprave. To da je propisano Izjavom o osnivanju društva. To da je ista ona izjava koja je bila na snazi u vrijeme kada je i tužitelj bio direktor tuženog. Poslovna zgrada da nije upisana kao vlasništvo Vodovoda i odvodnje.

Svjedok Jurica Tomljanović u svom iskazu naveo je da u vrijeme donošenja odluke o otkazu menadžerskog ugovora tužitelju da je bio član skupštine društva Vodovod i odvodnja d.o.o. Senj. Skupština da postavlja i razrješuje člana uprave, bez nekih posebnih obrazloženja da može razriješiti člana uprave. Odluka Skupštine da je bila da se razriješi dotadašnji predsjednik uprave društva i imenuje novi, a za novog da je imenovana Snježa Tomljanović. Ta ista skupština da je 2023. razriješila Snježu Tomljanović i postavila Marina Rončevića za sadašnjeg predsjednika uprave tog društva. Uprava društva da ima jednog člana tako da je predsjednik jedini član uprave društva. Sistematizaciju radnih mjesta da donosi nadzorni odbor na prijedlog uprave društva, a u aktima društva da se može vidjeti kakva je sistematizacija radnih mjesta tako da se o tome ne može izjasniti. Na upite pun. tužitelja je naveo da je tužitelj bio član uprave Vodovoda i odvodnje dugi niz godina još iz vremena bivše države, tada da je bila drugačija organizacija jer su Vodovod i odvodnja i Komunalac bili jedno trgovačko društvo. Vezano za propuste tužitelja da može reći da je bilo problema oko baždiranja vodomjera što je bila zakonska obveza, da je bilo problema oko dozvola o zaduženju firme i problema oko naplate spornih potraživanja koji su kasnije išli na trošak društva. Poznato mu je da je tužitelju u procesu otkazivanja ponuđeno radno mjesto, ali koje da ne zna jer je to ponudila uprava društva na temelju postojeće valjane sistematizacije i kvalifikacija koje ima. Skupština da te postavlja i razrješuje i konzumiraš što u valjanom ugovoru imaš potpisano. Ne sjeća se je li u ovom konkretnom slučaju ta tema njegovog opoziva došla s obrazloženjem ili bez obrazloženja. Sjeća se da neke nekretnine odnosno vodni objekti koji su bili izgrađeni nisu bili vlasničkopravno sređeni i nije ih bilo moguće unijeti u temeljni kapital društva, a što da su sve naknadno obavili, odnosno to je napravila nova uprava društva,

međutim neovisno o tome što je to naknadno učinjeno, referentno razdoblje da je bilo 31. prosinca 2018. što do tada nije bilo učinjeno, pa da je društvo izgubilo svoju vlasničku poziciju u budućem novom društvu koje se treba osnovati do 31. prosinca 2024., navodeći da se radi pripajanje svih društava koji se bave vodovodom i odvodnjom prema vodnim područjima koje je definirala država, a što da je trebalo biti obavljeno do 31. prosinca 2019., ali se prolongiralo zbog Covida i zbog nekakvih drugih odnosa, odnosno ustavne tužbe pojedinih društava. Skupština društva Vodovoda i odvodnje da nije dala razrješnicu tužitelju kao članu uprave društva u 2019. Ta razrješnica da nije dana zbog svih ovih propusta u njegovom radu. Nije sudjelovao u donošenju odluke o otkazu. Primopredaja da je izvršena, i tužitelju je ponuđen novi ugovor o radu. Tada da je tužitelj otišao na bolovanje, konzumirao je sve što mu pripada kao zaposleniku po Zakonu o radu, a tu misli i na otpremninu, sve to da je donosila uprava društva, a on da je s time samo upoznat. Ne sjeća se tko je vodio postupak primopredaje, ali se sjeća da su tome prisustvovali Anđelka Tomljanović, on i još jedan član, ali se baš najbolje ne sjeća koji. Tužitelj da je ing. građevine i koliko se sjeća ponuđeno mu je radno mjesto s obzirom na njegovu kvalifikaciju i postojeću sistematizaciju. Ono što mu je ponuđeno da sigurno nije bilo degradirajuće, navodeći da mu je ponuđeno radno mjesto s obzirom na kvalifikaciju koju je imao. Koliko se sjeća poslove šefa voznog parka je i prije radio inženjer.

Svjedokinja Anđelka Tomljanović je u svom iskazu navela da je član skupštine društva tuženog Vodovod i odvodnja d.o.o., te da je bila član te skupštine i u vrijeme kada je ta skupština donijela odluku o opozivu tužitelja s mjesta člana uprave tog društva, tako da o tome ima saznanja, ali nema saznanja o otkazu njegova ugovora o radu. Skupština da je donijela odluku da se tužitelja opozove s mjesta člana uprave društva, a tu skupštinu da su činili 3 člana i to ona, g. Jurica Tomljanović i g. Sanjin Rukavina. Tužitelj da je opozvan s mjesta člana uprave društva zbog nezadovoljstava njegovim radom kao članom uprave društva odnosno nezadovoljstva načinom vođenja društva. U to vrijeme da je i donesena na razini države Uredba o pripajanju vodovodnih društava u veća vodna područja te da je to društvo trebalo pripremiti za pripajanje u novo veće društvo na nivou vodnih područja, a sve kako je uredba i donesena od strane vlade. Kada kaže pripremiti društvo onda da misli da se zna s čime društvo raspolaže, kojom imovinom u tom trenutku. Smatrali su da se nije dovoljno poduzelo da se to napravi, navodeći da je trebalo poraditi na naplati potraživanja. Ne sjeća se tko je bio inicijator sazivanja skupštine na kojoj je tema trebala biti opoziv tužitelja kao člana uprave, a sjeća se da je predsjednik skupštine dao uvodnu riječ odnosno obrazlagao temu opoziva, a to da je u to vrijeme bio g. Sanjin Rukavina. Sjeća se da se tada razgovaralo što je od imovine društva upisano, što nije, zašto nije, kolika su nenaplaćena potraživanja društva. Kaže da nije to posao od jednog dana, to da je trebalo sistematski raditi i smatrali su da netko drugi to može obaviti bolje od tužitelja. Misli da na toj skupštini nije ni iznesen prijedlog koja bi to nova osoba trebala obaviti, ali nije baš sigurna. Zna da je na njegovo mjesto došla g. Snježa Tomljanović. Snježa Tomljanović da više nije član uprave tuženog već je ona sada član uprave GKD Senj. Ne sjeća se koji uvjeti su ponuđeni tužitelju za nastavak rada. Vezano za sistematizaciju radnih mjesta unutar Vodovoda i odvodnje, zna da postoji tehnički direktor odnosno tehničke službe koje vode tehničke stvari, da rade građevinari i monteri dakle općenito joj je nešto poznato, ali koje su točne kvalifikacije za voditelja voznog parka da to ne zna. Ove negativne strane u pogledu vođenja društva od strane tužitelja, neupisanih nekretnina i nenaplaćenih potraživanja o tome da je bilo saznanja i prije primopredaje i na iste da se ukazivalo tužitelju. Kaže da je bila prisutna kada je

bila primopredaja dokumentacije, a nakon te primopredaje da je došlo do detaljnijih podataka koji su ugovori zaključeni, koji nisu, sa potrošačima, kolika je naplata, koliko je zaduženje. Kao skupština da donose osnivački akt društva odnosno izjavu o osnivanju društva i Skupština da nije dužna obrazlagati razloge opoziva člana društva. U vrijeme kada je Snježa Tomljanović bila član uprave društva da je riješeno pitanje neupisanih nekretnina odnosno vlasništva nekretnina koje služe obavljanju vodne djelatnosti. Na upit da se izjasni je li zbog takvih propusta tužitelja da sredi vlasništvo nekretnina društva i unese ih u temeljni kapital samo društvo trpi određene posljedice budućeg pripajanja, navela je ovisno o tome s kojom imovinom se uđe u pripajanje o tome ovise i udjeli u novoosnovanom društvu koje se planiralo formirati. Ne sjeća se je li skupština društva dala razrješnicu tužitelju 2020. za njegov rad u 2019. kao člana uprave društva. Ne sjeća se da se na skupštini 2020. raspravljalo o nekakvoj šteti koju bi bio nanio tužitelj društvu.

11. U postupku nije sporno da je 26. travnja 2018. tužitelj s tuženim sklopio ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva, koji ugovor prileži na stranicama od 8 do 11 spisa, kojim ugovorom su stranke ugovorile da tužitelj za tuženog obavlja poslove člana uprave društva, i to temeljem Odluke Skupštine društva od 11. prosinca 2017., kojom je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva za daljnje mandatno razdoblje od 4 godine, od 31. prosinca 2017. do zaključno s danom 31. prosinca 2021.

Gore navedeni ugovor naslovljen je kao ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva, te su istim, u članku 1. ugovorne stranke utvrdile da je član uprave društva u radnom odnosu u društvu na neodređeno vrijeme i to od 1. siječnja 1989.

Nadalje, u članku 2. gore navedenog ugovora navedeno je koje će poslove obavljati tužitelj kao član uprave društva, a radi se o poslovima upravljanja društvom i drugim poslovima koji se imaju smatrati poslovima vođenja trgovačkog društva, a u članku 3. navedeno je da za obavljanje svojih poslova tužitelj odgovara Skupštini društva ili drugim organima predviđenim Izjavom o osnivanju i odredbama Zakona o trgovačkim društvima ili drugih odgovarajućih propisa. Nadalje je navedeno da je član uprave društva odgovoran za zakonitost poslovanja društva te da je dužan obavljati poslove društva s pažnjom dobrog gospodarstvenika. U članku 4. stranke su utvrdile da plaća tužitelja iznosi 11.285,70 HRK u mjesečnom brutto II iznosu, te da se isplaćuje najkasnije do 15-tog u mjesecu za prethodni mjesec, s time da će ugovoreni iznos plaće biti od strane Skupštine društva preispitan na kraju svake godine ovisno o doprinosu tužitelja na financijsko poslovanje tuženog. U članku 8. stranke su ugovorile da se na prava i obveze ugovornih strana koje nisu posebno određene ovim ugovorom primjenjuju odredbe Zakona o radu, Zakona o trgovačkim društvima i drugih važećih propisa.

Nije sporno da je tužitelj obavljao kod tuženog poslove, za koje sklopio gore navedeni ugovor.

Nije sporno ni to da je to da je odlukom tuženog o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga od 13. prosinca 2019., koja prileži na stranicama od 12 do 15 spisa, tužitelju otkazan ugovor o radu iz poslovnih i organizacijskih razloga nastalih na strani društva (poslovno uvjetovani otkaz), kako je to navedeno u članku 1.

navedene odluke. U članku 5. odluke je navedeno da navedena odluka o otkazu neće vrijediti u slučaju da tužitelj u roku od 8 dana od dana njezine dostave prihvati sklapanje prijedloga novog ugovora o radu, koji je tužitelju dostavljen istovremeno s tom odlukom, a radi se o ugovoru o radu na neodređeno vrijeme, za obavljanje poslova radnog mjesta voditelja voznog parka kod poslodavca GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj (stranice 16-19 spisa), dakle, u drugom trgovačkom društvu, za koje je, kako to proizlazi iz postupka, temeljem važećeg Pravilnika o radu te pravne osobe (stranice 88-132 spisa), zahtjevana kvalifikacija SSS / VŠS, zahtjevano zvanje strukovna ili tehnička škola.

Dakle, radi se o ponuđenom radnom mjestu u drugoj pravnoj osobi, a ne kod tuženog, pri čemu je neodlučno tko je osnivač tih pravnih osoba.

U obrazloženju gore navedene odluke o otkazu od 13. prosinca 2019. je navedeno da je 12. prosinca 2019. skupština društva donijela, temeljem odredbe članka 22. stavak 3. Izjave o osnivanju društva tuženog Odluku o opozivu i imenovanju člana uprave trgovačkog društva tuženog, a kojom je tužitelj opozvan s mjesta člana uprave tuženog, s danom donošenja odluke. Nadalje, iz navedene odluke o otkazu proizlazi da je tuženi temeljem odluke o opozivu tužitelja kao člana uprave tuženog, donio odluku o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga, a kojom se tužitelju otkazuje ugovor o radu na neodređeno vrijeme ukoliko ne prihvati ponudu izmijenjenog ugovora za radno mjesto voditelj voznog parka u ranije navedenom trgovačkom društvu. U članku 2. odluke, određeno je da tužitelj ima pravo na otpremninu, a u članku 4. pravo tužitelja na otkazni rok.

Nije sporno da je tužitelj protiv gore navedene odluke 23. prosinca 2019. podnio zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa datiran s danom 20. prosinca 2019., koji prileži na stranicama od 20 do 21 spisa, a što proizlazi i iz prijemnog štambilja sa stranice 22 spisa, u kojem zahtjevu se ujedno očitovao kako ne prihvaća ponudu za sklapanje izmijenjenog ugovora o radu. Nije sporno da je tužitelju 9. siječnja 2020. dostavljen odgovor tuženog na navedeni zahtjev za zaštitu prava radnika, koji je datiran s danom 7. siječnja 2020. (stranice 23-27 spisa), a kojim očitovanjem je tuženi odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja. Navedeno očitovanje tužitelj je po punomoćniku zaprimio 9. siječnja 2020., a što nije sporno, pa s obzirom na to da je tužitelj podnio tužbu u ovoj pravnoj stvari 22. siječnja 2020., a kako to proizlazi iz poštanske potvrde s poleđine stranice 57 spisa, te iz potvrde o primitku povratnice sa stranica 284-285 spisa, to je tužitelj u rokovima propisanim odredbom članka 133. Zakona o radu (Narodne novine broj 93/14., 127/17. i 98/19.; u nastavku: ZR) zatražio u ovome postupku zaštitu povrijeđenih prava, odnosno podnio tužbu u ovoj pravnoj stvari.

Neosnovani su navodi tuženog da je tužba u ovome predmetu podnesena 23. siječnja 2020., jer se ista smatra podnesenom onoga dana kada je predana pošti preporučeno, a to je 22. siječnja 2020.

Stoga su ostvarene pretpostavke za sudsku zaštitu prava tužitelja iz radnog odnosa, kako je to propisano odredbama članka 133. stavak 1. do 3. ZR, jer su neosnovani navodi tuženog da je tužba podnesena nepravovremeno i da bi istu trebalo odbaciti.

Predmet ovoga postupka je, je li nedopuštena ranije navedena odluka tuženog

od 13. prosinca 2019. o otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, i to, kako se to navodi u odluci, iz poslovnih i organizacijskih razloga nastalih na strani tuženog (poslovno uvjetovani otkaz), kako se to navodi u izreci te odluke, koja je potvrđena odlukom tuženog od 7. siječnja 2020.

Iz postupka proizlazi da je skupština tuženog 12. prosinca 2019. donijela odluku o opozivu i imenovanju člana uprave društva tuženog, kojom je tužitelj opozvan s mjesta članka uprave tuženog, s danom donošenja odluke, te da je u sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci pod brojem Tt-19/6574-2 18. prosinca 2019. provedena navedena promjena člana uprave, tako da je tužitelj prestao biti član uprave, a proveden je upis Snježe Tomljanović kao člana uprave, temeljem odluke od 12. prosinca 2019. Gore navedeno rješenje dostavljeno je tužitelju 20. prosinca 2019., kako to proizlazi iz povratnice sa stranice 178-179 spisa slijedom čega je upis opoziva i imenovanja člana uprave društva tuženog postalo pravomoćno 30. prosinca 2019., kako to proizlazi iz dostavljenog rješenja s povratnicom sa stranica 175-179 spisa.

Sporno je, je li tuženom bilo dopušteno otkazati ranije navedeni ugovor o radu tužitelju poslovno uvjetovanim otkazom, temeljem neobrazložene odluke Skupštine o razrješenju, a sve s obzirom na sadržaj ugovora o radu kojeg je tužitelj sklopio s tuženim.

Naime, uvidom u ranije navedene ugovor o radu tužitelja, kojeg je tužitelj sklopio s tuženim, utvrđeno je da je istim ugovoreno, u odredbi članka 11. stavak 1. da tuženi može otkazati navedeni ugovor samo iznimno i zbog važnih razloga, i to samo u slučajevima da utvrdi da član uprave društva, dakle u konkretnom slučaju tužitelj, ne obavlja poslove iz članka 2. ugovora ili da na drugi način postupa protivno bitnim obvezama iz navedenog ugovora.

Iz pobijane odluke tuženog o otkazu, proizlazi da se tužitelju ne otkazuje ugovor o radu iz razloga navedenih u članku 11. stavak 1. ugovora o radu, u kojem slučaju je, prema sadržaju sklopljenog ugovora, tuženi kao poslodavac mogao otkazati tužitelju ugovor o radu.

Naime, iz odluke o otkazu ugovora o radu proizlazi da je tužitelju otkazan ugovor o radu iz poslovno uvjetovanih razloga, a što nije dopušten razlog otkazivanja, sukladno samom sadržaju ugovora sklopljenog između stranaka.

U pogledu pravne naravi ovoga ugovora, ističe se da on prema svom sadržaju predstavlja i ugovor o radu, jer ima sve bitne elemente ugovora o radu propisane ZR, i menadžerski ugovor, jer je sklopljen isključivo za obavljanje poslova člana uprave društva.

S obzirom na to da je tužitelju otkazan ugovor o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, kako je to navedeno u izreci odluke o otkazu, a pod pretpostavkom da stranke nisu mogle isključiti primjenu odredbi ZR o otkazu ugovora o radu, pa tako ni primjenu odredbu članka 115. stavak 1. ZR o poslovno uvjetovanom otkazu, u postupku je bilo potrebno utvrditi je li opravdan upravo ovaj razlog, koji tuženi navodi kao otkazni razlog.

Ovo iz razloga jer prema odredbi članka 115. stavak 1. ZR poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to

ima opravdani razlog, u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenih poslova zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Odredbom stavka 5. cit. članka propisano je da poslodavac koji je poslovno uvjetovanim otkazom otkazao radniku, ne smije šest mjeseci od dana dostave odluke o otkazu ugovora o radu radniku, na istim poslovima zaposliti drugom radnika.

S obzirom na to da je iz postupka proizlazi, a što je i nesporno, da je tuženi sa tadašnjom zz tuženog Snježom Tomljanović, koja je odlukom skupštine tuženog od 12. prosinca 2019. imenovana članom uprave društva tuženog, sklopio novi ugovor o radu za obavljanje poslova člana uprave društva, a iz iskaza zz tuženog Snježe Tomljanović proizlazi da je navedena zz tuženog s tuženim sklopila ugovor istog sadržaja kao i tužitelj, s time da ista smatra da se radi o menadžerskom ugovoru, to je jasno da nije mogla prestati potreba za obavljanjem poslova člana uprave društva tuženog.

Stoga, tuženi nije dokazao da bi postojao opravdani razlog za otkaz ugovora o radu tužitelju, odnosno nije dokazao svoje tvrdnje da postoje poslovni i organizacijski razlozi na strani tuženog, za poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu tužitelju, kako to navodi u svojoj odluci o otkazu.

Podredno se ističe da ukoliko ovakva mogućnost otkazivanja, dakle iz poslovno uvjetovanih razloga, s obzirom na činjenicu da se radi o ugovoru o radu koji je sklopljen samo za obavljanje poslova člana uprave društva, može biti isključena ugovorom sklopljenim između stranaka, a što su konkretno i ugovorili tužitelj i tuženi, da bi i iz navedenih razloga odluka o otkazu ugovora o radu tužitelju od strane tuženog bila nedopuštena, jer je ova mogućnost otkazivanja isključena odredbama ugovora sklopljenog između stranaka 26. travanja 2018.

Dakle, ne postoji opravdani razlog otkazivanja ugovora o radu na koji se poziva tuženi u izreci svoje odluke o otkazu od 13. prosinca 2019., pa je odluka tuženog o otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga nedopuštena, a slijedom toga i odluka tuženog od 7. siječnja 2020., kojom je odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja za zaštitu prava iz radnog odnosa, te dakle, radni odnos tužitelja kod tuženog, temeljem navedene odluke o otkazu nije prestao.

Radi navedenoga, prihvaćen je zahtjev tužitelja da se utvrdi da otkaz ugovora o radu kojeg je tužitelju dao tuženom nije dopušten (točke I. izreke presude).

Odredbom članka 125. stavak 1. ZR propisano je da ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, da će sud na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu od najmanje tri, a najviše osam propisanih ili ugovorenih mjesečnih plaća toga radnika, ovisno o trajanju radnog odnosa, starosti te obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

Primjenom gore cit. odredbe ZR, nakon što je utvrđeno da otkaz tuženog kao poslodavca, tužitelju nije dopušten, prihvaćen je kao osnovan i zahtjev tužitelja kao radnika za sudski raskid ugovora o radu, jer iz iskaza tužitelja proizlazi da u takvim okolnostima, kada je tužitelju priznato pravo na prijevremenu starosnu mirovinu s

danom 1. siječnja 2021., rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje PU u Gospiću od 25. lipnja 2021., koje prileži na stranicama 376-379 spisa, tužitelju nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženog, te je prihvaćen zahtjev tužitelja da se kao dan prestanka radnog odnosa kod tuženog odredi 31. prosinca 2020., kao dan prije dana odlaska tužitelja u prijevremenu starosnu mirovinu (točka II. izreke presude).

Kako je prihvaćen zahtjev tužitelja za sudski raskid ugovora o radu, a isto tako i zahtjev tužitelja da se kao dan prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženog odredi 31. prosinca 2020., neosnovan je zahtjev tužitelja da se utvrdi da radni odnos tužitelja kod tuženog temeljem ugovora o radu od 26. travnja 2018. nije prestao, radi čega je isti odbijen kao neosnovan (točka IV. izreke presude), sve s obzirom na točku II. tužbenog zahtjeva, odnosno točku II. izreke presude (sudski raskid ugovora o radu), jer je navedenom odlukom određeno da je radni odnos između tuženog i tužitelja prestao s danom 31. prosinca 2020.

S obzirom na trajanje radnog odnosa tužitelja kod tuženog, a koji prema navodima tužitelja iz tužbe traje od 1. siječnja 1989., dakle do podnošenja tužbe preko 30 godina, to je s obzirom na navedeno trajanje radnog odnosa, na činjenicu da je tužitelj osoba rođena 1959., da mu je priznato pravo na otpremninu koja mu je isplaćena, tužitelju dosuđena naknada štete u iznosu od 6 mjesečnih plaća isplaćenih tužitelju.

Naime, iz Odluke tuženog o naknadi plaće, te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka od 24. prosinca 2019. sa stranica 355-356 spisa, tužitelju se utvrđuje mjesečni iznos naknade plaće (bruto II) za vrijeme trajanja otkaznog roka u iznosu od 5.700,00 HRK, što prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450 iznosi u sada važećoj valuti 756,52 EUR, te potraživanje tužitelja za isplatu 6 plaća na ime naknade štete čini ukupan iznosi od 4.539,12 EUR.

Stoga je prihvaćen kao osnovan i zahtjev tužitelja za isplatu naknade štete u iznosu od šest (6) mjesečnih plaće tužitelja, odnosno u iznosu od 4.539,12 EUR, sa zateznim kamatama od dana donošenja ove presude, sukladno odredbi članka 29. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023. i 69/26., ; u nastavku: ZOO), po stopi sukladno odredbi članka 29. stavak 2. ZOO (točka III. izreke presude).

Kako tužitelj potražuje isplatu naknade štete u iznosu od osam (8) mjesečnih plaća tužitelja, odnosno u iznosu od 6.052,16 EUR, to je odbijen kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu preostale dvije (2) ugovorene mjesečne plaće tužitelja odnosno u iznosu od 1.513,04 EUR (točka IV. izreke presude).

Slijedom navedenoga, odlučeno kao u točkama od I. do IV. izreke presude.

U pogledu troškova postupka, ističe se da tužitelj nije uspio u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, opisanog u točki IV. izreke presude, a zbog tog dijela nisu nastali nikakvi troškovi, pa primjenom odredbe članka 154. stavak 5. ZPP ima pravo na naknadu parničnog troška za zastupanje po punomoćniku – odvjetniku, za radnje kako slijedi: jednokratna nagrada u visini od 500,00 EUR (250 bodova, po Tbr. 7/2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine broj

138/23. i 107/25., za prvostupanjski postupak iz radnih odnosa, za 4 radnje, i to sastava tužbe, obrazloženog podneska od 24. studenoga 2020., te zastupanje na ročištima od 25. studenoga 2020. i od 25. veljače 2021.), s time da mu za svaku daljnju radnju, pripada pravo na nagradu u visini od 50 bodova, odnosno 100,00 EUR, i to za radnje kako slijedi: za sastav obrazloženih podnesaka od 17. ožujka 2021. i od 26. lipnja 2026. u pojedinačnim iznosima od 100,00 EUR, što za 2 podneska ukupno iznosi 200,00 EUR, te za zastupanje na ročištu od 5. srpnja 2021. u iznosu od zatraženih 50,00 EUR, te za zastupanje na ročištima od 25. ožujka 2021., od 26. travnja 2022., od 16. siječnja 2024., od 7. lipnja 2024., od 20. studenoga 2024., od 5. veljače 2025., od 14. travnja 2025. i od 25. rujna 2026. u pojedinačnim iznosima od 100,00 EUR za ročište što za 8 ročišta ukupno iznosi 800,00 EUR, a ukupno iznosi 1.550,00 EUR, a uvećano za PDV 25% koji je obračunat u iznosu od 387,50 EUR, daje iznos od 1.937,50 EUR, pa je prihvaćen njegov zahtjev za naknadu parničnog troška u navedenom iznosu (točka V. izreke presude).

U Crikvenici 27. listopada 2026.

Sudac

Sonja Alač

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv presude, donijete u prvom stupnju, stranke mogu podnijeti žalbu, u roku od petnaest (15) dana od dana dostave im prijepisa iste. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje drugostupanjski sud.

DNA:
- pun. tužitelja
- pun. tuženog

Broj zapisa: **9-3088f-37697**

Kontrolni broj: **040ad-2b980-0c852**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Crikvenici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.